

မေတ္တာ

စကားပွင့်တစ္ဆေ

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝ န်း ခို ဝ န်း ခို . ၁၁ .

မြည်ဆောင်စုမပြိုကွဲရေး

မြည်ဆောင်စုမပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
 ဆိုင်းရင်းဘားဝည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
 အဆုံးအခြားအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခိုအရေး

မြည်နုလှည့်သောအား

မြည်လှည့်သောအားကိုးပုဆိန်ရိုးအဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 အောင်ယူကုန်ဆုံးသုများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်၏မြည်ကွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်မသာ
 မြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 မြည်တွင်းပြည်ပ အမျက်လှမ်းများအား ဘုရန်သူအဖြစ် သတ်ပတ်မေ့ရန်ကြံ့

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ပွားအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဟောပြောပေးဆုံးမရေး
 အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ပေတပ်မတော်ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်
 တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုပိုင်း
 ထူထောင်ရေးနှင့် ကြေးမုံစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း အကဲခတ်ဖွံ့ဖြိုး
 ဟိုးဏက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်းမှု စွမ်းအားဖြည့် နိုင်ငံတော်နှင့်
 ကိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုစီးပွားတည်ငြိမ်ရေး

တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်တင်ရေး
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ။
 အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မအပျက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် မြည်ဆောင်စုစိတ်ဓါတ်
 ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာစည်မြင့်တင်ရေး

မြည်ဆောင်စုမပြိုကွဲရေး

ခဏားမွှင်
တစ်ခွေ

୧୯୭-୧୨

63000

စကားပွင့်တစ္ဆေ/ဒေဝတာ။ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

၁၄၀-စာ၊ ၁၃.၅x၂၁ စင်တီ။

(S) 63000

ပုံနှိပ်မှုတိုက်ကြီး

အထွေထွေအချက်အလက်များနှင့် အခြားအချက်အလက်များ

ԳԳԳԳԳ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ ဆီတောလမ်း၊ ရေချောင်းခြေမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပြင်ပဆုံစပ်မှု

ဦးစာအုပ်ပြန်အောင်မြင်ပုံနှိပ်ထိန်းသိမ်းစုစုပေါင်းရန်တောင်းဆိုပါသည်။

ဖြန့်ချိငရ:

အောင်ဦးအာဖေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘွဲ့ကလေးလမ်း၊ ကျောက်ကြောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၀၇၅၅၅၅၂၁၃၊ ဗထေဗအကြိမ်၊ ပြာသာဒနဂါး (ရုပိုင်းလ)။

အုပ်ချုပ်(၅၀၀)၊ တပ်မတော်(၂၀၀)တပ်မတော်

သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားမိန်းမ မုန်သမျှကို...သရဲမက ဘာလုပ်နိုင်
မှာလဲလို့ မတွေ့ရဲနဲ့ ကလေးမရေ...၊ ဒီအပင်က အပွင့်ဟာ သရဲမ
ဒဏ်ခတ်တော့မယ်ဆိုရင် လေမတိုက်ဘဲနဲ့ အဲ့ဒီနေရာအထိ
လွင့်လာလေ့ရှိတယ်၊ အဲ့ဒီစကားပွင့် ရောက်တဲ့နေရာမှာ
တစ်ခုခုဖြစ်ပြီပဲ...။

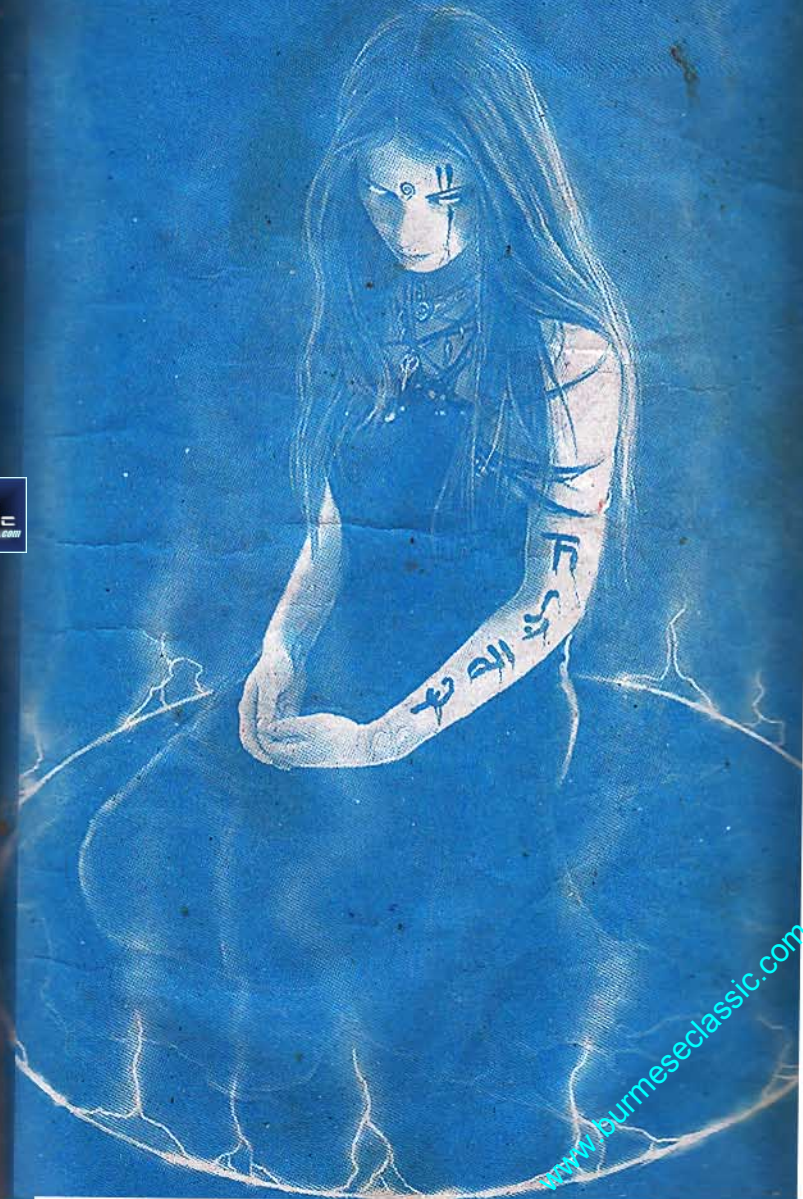

အား...မေမိသေခဲ့တာ ဆယ်ရက်တောင်ရှိပြီတဲ့...
ငါ့...ငါ့...ရောင်းသာမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ မေမိက သေနေပြီသားပေါ့...
ဘုရား...ဘုရား...ငါ့...သရဲမနဲ့ အိပ်ခဲ့တာပါလား....

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒီတစ်ခါ ငွေကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ ပိုးဒါလီ မြင်လိုက်ရသည်က...
သူမခြေရင်း၌ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေသော စကားဖြူပွင့် တစ်ပွင့်နှင့်
သူမထိုင်ခဲ့အောက်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသော လက်ကြီးနှစ်ဖက်...

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁)

BURMESE
CLASSIC
COM

နိနက်ခင်း နေရောင်ခြည်သည် မှန်ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် အခန်းထဲသို့ ပြာလဲ့လဲ့ ကျဆင်းနေသည်။ နေခြည်နွေးနွေးကို ကြည့်ရင်း ခိုးကိုကိုတစ်ယောက် ပျင်းရိစွာ သန်းဝေလိုက်၏။ မြို့ထဲရှိ ငါးလွှာ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းပေါ်မှ အောက်ဘက်လမ်းမဆီ သူ ငေးရီနေမိသည်။

မြို့တော်လမ်းမပေါ်မှာ စီရီရွှေလျားနေသော ရောင်စုံကား များ... လူပ်ရှားနေကြသော ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနှင့် ရောင်စုံလူ များ...

အရာအားလုံးသည် တစ်နေ့တာ၏ ပြတ်သန်းမှုအတွက်

စနစ်တကျ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

မှန်ပြတင်းတံခါးမှ ကြည့်နေရင်း မိုးကိုကို သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ ချလိုက်၏။

မကြာခင် ဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုထားသော မေမီ ရောက်လာတော့မည်။ ထိုအတွေးက မိုးကိုကိုစိတ်ကို အနည်းငယ် မွန်းကျပ်စေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ကလစ်ဆိုသော တံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်သံက မိုးကိုကိုအာရုံကို ဝှံ့နှိုးလိုက်သည်။ အင်း... မေမီဆီမှာ ဒီတိုက်ခန်းရဲ့သော့တစ်စုံနဲ့နာသည်ပဲလေ။

ယဉ်ပါးနေသော စူးရှရှ ရေမွှေးရနံ့ကို အရင်ရသည်။ ပြီးမှ ပတ်ကိုင်အိတ်ကို ပစ်ချသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်လာသော နွေးထွေးအိစက်သည့် အထိအတွေ့တစ်ခု။

ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံ တိုးဖွဖွကလည်း ညင်သာလှိုက်မောစွာ။

“မောင်... မေမီ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်၊ စိတ်တိုနေတာလား ပြစမ်း၊ မျက်နှာက ဂူပုတ်နေတာပဲ”

ပြောရင်း မေမီက သူ့မျက်နှာကို ဆွဲယူလှည့်ကြည့်သည်။ မိုးကိုကိုက အလိုက်သင့် ပြန်ပြီးပြလိုက်ရင်း...

“မဆိုးပါဘူး မေမီရဲ့၊ မောင်က အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပျင်ပြီး ငေးနေမိတာပါ”

ပြောလိုက်တော့မှ မေမီက ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်လာပြီး ခွဲနဲ့ ဆိုလာသည်။

“အင်း... မောင်ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ခု မေမီ စဉ်းစားထားတယ် သိလား၊ မောင်လည်း ခုလို မပျင်းရအောင်၊ ပြီးတော့ မောင်ကိုလည်း မေမီ အနီးကပ် ပြုစုရအောင်လေ”

“ဟင်... ဘာလဲ မေမီ”
ချက်ချင်းပဲ-မိုးကိုကို မေးလိုက်မိသည်။
မေမီက...

“အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့၊ အဟင်း... မောင်နဲ့မေမီတို့ တရားဝင် လက်ထပ်ကြမယ်၊ ပြီးတော့ မောင်ကို ပြုစုမယ်၊ ပြီးတော့ သားသားမီးမီးလေးတွေနဲ့ အေးချမ်းတဲ့ အသိုက်အမြှူလေးတစ်ခု တည်ဆောက်ကြမယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်မလား မောင်”

စကားသံက နူးညံ့ပေမယ့် မြားတစ်စင်းလို မိုးကိုကိုရင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။ ခေါင်းခါရင်း အထိတ်တလန့်နိုးပါး ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“ဟာ... မေမီရဲ့၊ အဲဒါကြီးက မစောလွန်းဘူးလားကွာ၊ မယူမဖြစ် ယူရမယ့် အခြေအနေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မေမီလည်း မေမီတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အဆင်ပြေနေတာပဲ၊ မောင်ဘက်လည်း ကြည့်ဦးလေ၊ လုပ်စရာတွေက အများကြီး ရှိနေသေးတယ်၊ စူပါတန်းဝင်စ ပြုနေတဲ့ နှစ်ခွင်မင်းသားတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ တစ်လမ်းကို

www.burmeseclassic.com

အဟန့်အတား ဖြစ်စေတယ်လေကွာ... မေမီလည်း ဒီလောက အကြောင်း သိနေတဲ့ဟာကို...

စကားအဆုံးမှာ ဖက်တွယ်ထားသော မေမီလက်တွေက ရှုတ်ခြည်း ပြေလျော့သွားလေသည်။

အေးစက်စက် စကားသံကလည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်း...

“မောင်... ရှင်းရှင်းပဲ မေးပါရစေ၊ မောင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ခဲ့တာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲကွာ၊ အချိန်တစ်ခုကို စောင့်ပါဦး၊ ခုရော မေမီ စိတ်မချမ်းသာလို့လား”

“ဒီထက် စိတ်ချမ်းသာချင်လို့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောနေရတာ မောင်”

မေမီမျက်နှာက တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပုံစံမျိုး တင်းခံလျက် ရှိနေသောကြောင့် သက်ပြင်းကို ချရင်း မိုးကိုကို ချောသလို ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“နည်းနည်းလောက် အချိန်ပေးပါ မေမီရယ်၊ မောင် တကယ့်ကို အဆင်သင့် မဖြစ်သေးလို့ပါ”

“အချိန်ပေးရဦးမယ် ဟုတ်လား၊ မောင်နဲ့မေမီ ခုလို လူမသိသူမသိ တွဲခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ခုကော ဘယ်လောက်အထိ အချိန်ပေးရဦးမှာလဲ၊ တစ်နှစ်လား တစ်သက်လား... ပြောလေ”

“မေမီ... မင်း ငါ့ကို အကျပ်ကိုင်နေတာလား”

ဒီတစ်ခါတော့ မိုးကိုကိုလေသံက ပုံမှန်ထက် တင်းမာသွားတာသည်။

မေမီကလည်း မိုးကိုကိုကို စိမ်းစိမ်းပြန်ကြည့်ရင်း...

“ဒီမှာ မောင်... လက်ထပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့စကား မောင်ပဲ ပြောခဲ့တာ၊ မောင်ကတိကြောင့်လည်း မေမီ ဘာမှမကြည့်ဘဲ အားလုံးကို ပို့ပေးခဲ့တာလေ”

နှင့်နှင့်သီးသီး ပြောရင်း စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ထားသော သူမလက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲယူကာ အိတ်ထဲမှ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထုတ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်သို့ ဖြန်းကနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

မိုးကိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဂျာနယ်မျက်နှာဖုံးပေါ်မှာ သူနှင့် မင်းသမီးသစ်လေး ပိုးဒါလီတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခု၏ဓါတ်ပုံ။

ဖော်ပြထားသည့်စာတန်းကလည်း...

မိုးကိုကိုနှင့် အချစ်သစ်ဆိုပြီး ရေးထားသောကြောင့် သို့လောသို့လော ထင်မြင်စရာ ဖြစ်နေသည်။

ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကြမ်းကြမ်း ချလိုက်စဉ်မှာပဲ မေမီက...

“ဒါက ဘာသဘောလဲ ပြောလေ၊ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေတာလဲ”

“ဟာ... ဒါက သတင်းသမားတွေ ဒီလိုပဲ ဖွဲ့ကြတာပဲလေ၊ မောင်နဲ့ ဘာမှ ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှလဲ မဖြစ်သေးဘူး၊ သူက

အသစ်တင်တဲ့ မင်းသမီးပဲ”

“ဪ... ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူးဆိုတော့ ဖြစ်လာမယ့်အ
ဘောပေါ့... ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ်... တကယ်ဖြစ်နေတာပဲ
မေမီဆိုတဲ့ကောင်မပါ”

“မင်းက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ငေါ့စကားကြောင့် သော်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်မေးလိုက်သည်။
မေမီက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်ရင်း...

“အဟင်း... ကျွန်မလား၊ ခု ရှင့်ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီရှင့်... သိ
ရဲ့လား”

“ဟာ...”

ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရင်း မိုးကိုကို ထူပူသွားရသည်။ မျက်လုံး
အစုံလည်း ပြာဝေမတတ်ဖြစ်ကာ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ... လုံးဝ ငါလက်မခံဘူး၊ မင်း တစ်ယောက်
ယောက်နဲ့ ရပြီး ငါ့ကို လာပုံချနေတာလား”

“ဘာ...”

မေမီအသံက ကျားသစ်မလေးလို ဟိန်းထွက်လာသည်။ မျက်
လုံးအစုံမှာလည်း မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် ရွှေတိုးလာရင်း လက်
တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

မိုးကိုကို ဆတ်ခနဲ နောက်ဆုတ်ရင်း သူ့ပါးဆီ ချိန်ရွယ်လာ
သော မေမီလက်ကို ဖမ်းယူကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်တွန်းလိုက်

“မေမီ... ငါ့အသားကို မထိနဲ့နော်၊ အားလုံးဟာ နှစ်ယောက်
အတူတူ ဖြစ်ဖျက်ခဲ့တာကွ၊ ခု မင်းရဲ့တစ်ဖက်သတ် ဆန္ဒနဲ့ စွပ်စွဲ
တာကို ငါ လက်ခံပေးရမှာလား၊ အဲဒီလောက် လွယ်သလားကွ”

မိုးကိုကို စကားအဆုံးမှာ မေမီက လက်ကို ဆောင့်ရုန်းရင်း
နောက်သို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

မျက်ဝန်းအစုံကလည်း နာကျင်ဝမ်းနည်းမှုတွေက ရောပြွန်း
ကာ အရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေ၏။

လက်ကိုင်အိတ်ကို ကောက်ယူရင်း ပြောလာသော မေမီ
စကားသံတွေက အိပ်မေ့ချထားသူတစ်ယောက်ထံမှ ကျိန်စာတိုက်
သည့် အငြိုးတကြီးလေသံများလို အခန်းထဲ ပျံ့စီးသွားလေသည်။

“မျိုးမစစ်ကောင်... မျိုးမစစ်ကောင်၊ နင်ဟာ အလကား
ကောင်ပဲ၊ နင် အသေအချာ မစဉ်းစား မဆုံးဖြတ်ရင်တော့ ငါ့လို ခံစား
ရမယ်ပုတ်ပါ မိုးကိုကို”

ပြောရင်း ငူငူကြီး စိုက်ကြည့်ကာ မေမီ အခန်းထဲမှ ချာကနဲ
လှည့်ထွက်သွားတယ်။

မေမီနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားရန် ဖျတ်ခနဲ ပြင်ဆင်လိုက်
ပြီးမှ သက်ပြင်းချရင်း မိုးကိုကို ခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့်သွားပြန်သည်။

ဒါသည်ပင် မိုးကိုကိုစိတ်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသော
ပိုးဒါလီပုံရိပ်လေးကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့သော အတွေးလေးကပင် သော်က၏ဘဝထဲကို မှန်တိုင်
ငယ်တစ်ခု စတင်ဝင်ရောက်လာခြင်းပေလား။ . . ။
တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့. . .

၆ ၆ ၆ ၆

ဘုရားကျောင်းတစ်ခုထဲတွင် ဖြစ်သည်။ တရားဝင် လက်
ထပ်ကြမည့် သတို့သား သတို့သမီးတို့က သင်းအုပ်ဆရာရှေ့တွင်
ရောက်ရှိကာ ငြိမ်သက်နေကြပြီ။

တိတ်ဆိတ်နေသောခန်းမထဲ စကားသံတစ်ခုက ပျံ့လွင့်၍လာ
သည်။

“အသက်ကြီး၍ နာမကျန်းဖြစ်သောအချိန်အထိ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာတရား မပျက်ပြားသော သည်လင်သည်မယား ဖြစ်ကြပါစေ
ဖြစ်လိုပါသလား သတို့သား”

“ဖြစ်လိုပါတယ် ဖာသာ”

“ဖြစ်လိုပါသလား သတို့သမီး”

“ဖြစ်လိုပါတယ် အဖ”

“အာမင်”

စကားသံအဆုံးမှာ သတို့သားက လက်ထပ်လက်စွပ်ကလေးကို သတို့သမီး၏လက်သူကြွယ်တွင် ရွှေလေး စွပ်ပေးလိုက်၏။

ပြီးမှ သတို့သားက သတို့သမီး၏မျက်နှာနုနုပေါ်မှ ဇာပုဝါ ပါးပါးကို တုန်ယင်နေသော လက်အစုံဖြင့် အသာအယာ လှန်တင်လိုက်ပြန်သည်။

ကြည်စင်လှပသော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မျက်လွှာကလေးများ ချထားပြီး စိုလဲရွန်းလဲနေသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသလို. . .

အနီးကပ် ကြည့်ရင်း မိုးကိုကိုရင်တွေ အရမ်းခန့်လာပြန်သည်။

မင်္ဂလာ အနမ်းတဲလား. . . အို. . .

တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာနှစ်ခု နီးကပ်ကာ တစ်ယောက်၏ အသက်ရှူသံက တစ်ယောက်မျက်နှာပေါ် ရိုက်ခတ်နေပြီ။

နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖွဲ့ သံလိုက်ကဲ့သို့ ဆွဲငင်လိုက်စဉ်မှာပဲ. . .

“ကင်. . .”

ဒါရိုက်တာက စိတ်ပါလက်ပါ လှမ်းအော်သည်။

သို့သော် ရှိန်းမြရစ်မူးသည့် အထိအတွေ့ကြောင့် မိုးကိုကို အနမ်းကို ကျောမခိုင်းနိုင်သေး။

ရိုက်ကွင်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသကဲ့သို့ ပိုးဒါလီကလည်း ညင်သာနူးညံ့စွာ တုံ့ပြန်နေသည်။

တကယ်တော့ မင်္ဂလာဆောင် ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခု ရိုက်ကူးနေ

ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့်လည်း. . .

မိုးကိုကိုစိတ်ထဲမှာတော့ သူနှင့် ပိုးဒါလီတို့ တကယ်ပင် မင်္ဂလာဆောင်နေသကဲ့သို့ ခံစားနေမိသည်။

သူရင်တွေ တသိမ့်သိမ့် ခန့်နေခြင်းနှင့် သူ ပိုးဒါလီကို တကယ် ချစ်နေမိပြီဆိုတာ ငြင်းလို့မရတော့ပါ။

သူ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ပိုးဒါလီသာလျှင် ခုလို ခံစားမှုတွေ ပေးနိုင်သူ။ ခုချိန်မှာ ပိုးဒါလီမှလွဲလျှင် ဘာမှ မတောင့်တချင်တော့။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဘုရားကျောင်းထဲသို့ မိန်းကလေးသဏ္ဌာန် အရိပ်ဖြူဖြူတစ်ခု ဝင်လာသည်ကို အလုပ်ရှုပ်နေကြသော ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားတွေ သတိမပြုမိကြပေ။

ထိုစဉ်. . .

“နောက်တစ်ဆင်းနံ ပြောင်းမယ်ဟေ့”

ဒါရိုက်တာ ထပ်အော်သံကြားမှ သူနှင့် ပိုးဒါလီတို့ သတိဝင်တာ လူချင်းခွာပြီး လှည့်အထွက်. . .

“ဝုန်း. . .”

“ဘုန်း. . .”

“အမလေး”

“ဟာ... ဘာကြီးလဲ”

အသံတွေ ညံစီသွားလေသည်။

သူတို့ရှေ့သို့ ရုပ်ဖျက်ဆင်းပျက် ပြုတ်ကျလာသော မိန်းမ
အလောင်းတစ်ခုက ငြိမ်သက်အေးခဲလျက်။

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာသော ပိုးဒါလီကို
ဖက်လျက် မိုးကိုကိုတစ်ယောက် ခြေလှမ်းမြန်မြန်ဆုတ်လိုက်ရင်း
မကြည့်ရဲကြည့်ရဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟာ...”

အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန်အတွက်
အထူးပြုလုပ်ထားသော ပလတ်စတစ် အလောင်းအတုကြီး ဖြစ်နေလေ
သည်။

ထိုအခါမှ လူတွေလည်း လှုပ်ရှားလာကြပြီး ဒါရိုက်တာက
လည်း အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကာ ဒေါသတကြီး လှမ်းအော်တော့၏။

“ဟေ့ကောင်... ဘာလို့ ပြုတ်ကျအောင် လုပ်တာလဲ၊ အား
လုံး ထိခိုက်ကုန်တော့မယ်၊ အဲဒါက နောက်တစ်ဆင်းနဲ့မှ သုံးမှာကွ၊
သေသေချာချာ လုပ်ပါဆိုမှပဲ”

“ဆောရီး... ဆောရီး ဆရာ... သေချာချည်ထားပါတယ်
ကြိုးကပြတ်ကျသွားတာ... ထူးဆန်းတယ် ဆရာ...”

ထိုအချိန်မှာပဲ တစ်ဆင်းနဲ့ပြီးသွားသည်မို့ မီဒီယာပေါင်းစုံမှ
သတင်းသမားများက အင်တာဗျူးရန် ရိုက်ကွင်းထဲ ဝင်ရောက်လာကြ

တော့သည်။

တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေသော ကင်မရာများနှင့် အသံဖမ်းစက်
များကို မိုးကိုကိုနှင့် ပိုးဒါလီတို့ ရှောင်တိမ်း၍ မရနိုင်တော့ချေ။

ခပ်သွက်သွက် သတင်းထောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
တ...

“ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီဆိုတဲ့ မင်းသားမိုးကိုကိုနဲ့ မင်းသမီး
ပိုးဒါလီတို့ သတင်းက အတော်ရေပန်းစားနေပါတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့
စီစဉ်နေကြတယ်ဆိုတာကလည်း တကယ်ပဲလားရှင့်၊ လက်ထပ်ဖို့ရက်
ကောသတ်မှတ် ပြီးပြီလား သိပါရစေရှင့်”

ပိုးဒါလီက ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကလေး ငုံ့သွားသော်လည်း
မိုးကိုကိုက ပြုံးတုံ့လုပ်ရင်း...

“ကျွန်တော်တို့ သေချာရင် ပရိသတ်ကြီးကို အသိပေးမှာပါ၊
အခု ပြောဖို့ စောနေပါသေးတယ်”

“ဒါနဲ့အရင်က မင်းသားအလုပ်တွဲလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောချင်ပါသေးသလဲရှင့်... ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မခေမီ
အကြောင်းကောပေါ့”

မိုးကိုကို မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ မော့ကြည့်လာ
သော ပိုးဒါလီ မျက်ဝန်းတွေ မရောက်ခင် မျက်နှာကို ပြင်ဆင်လိုက်
ရင်း...

“အဟင်း... ဒီသတင်းက ကောလာဟလတွေအများကြီး

www.burmeseclassic.com

ပါပါတယ်၊ ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

ပြောရင်း ဆက်လျှောက်ရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း ထိုသတင်း
ထောက် ကောင်မလေးကပဲ ပိတ်ရပ်ရင်း ဆက်မေးလာသည်။

“မေးပါရစေဦးရှင့်... ဟိုတလောကမှ မင်းသားနဲ့ တွဲနေတဲ့
မော်ဒယ်လ်ဂဲလ် နို့ရာဆိုတာကရော အလုပ်သဘောထက် ပိုတယ်လို့
ပြောနေကြလို့ပါ၊ အဲဒါက...”

မိုးကိုကို အတော်ပင် စိတ်ရှုပ်လာသလို ပိုးဒါလီ မျက်နှာက
လည်း စူပုတ်ပုတ် ဖြစ်နေလေပြီ။

မိုးကိုကိုက ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးဖြင့်...

“မေးခွန်းအမှားတွေ မဖြေနိုင်ပါဘူးခင်ဗျ၊ နောက်ဆို ရိုက်ကွင်း
တို့ လာရင် ရိုက်နေတဲ့ ဇာတ်ကားအကြောင်းပဲ မေးဖို့ အကြံပေးပါရစေ”

ပြောရင်း ပိုးဒါလီ ပခုံးကို ဖက်ကာ လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးထွက်
လိုက်သည်။

မိုးကိုကို၏မူန့်နေသော မျက်နှာပေးကြောင့် ဘယ်သတင်း
ထောက်မှ နောက်က ဆက်လိုက်မလာဝံ့တော့ချေ။

နှစ်ယောက်သား မိုးကိုကို ကားရှိရာ ကားပါကင်သို့ ခပ်သွက်
သွက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားသော့မှ ရီမုဒ်ဖြင့် ကားသော့ကို
ဖွင့်ရင်းအကြည့်...

“ဟင်...”

ပြိုင်ကားအဖြူရောင်လေး၏ဘောနပ်နှင့် ကားဘော်ဒီအနံ့

“မိမိစစ်ကောင်’ ဟူသောစာလုံးများကို ဆေးအနီရဲရဲနှင့် မညီမညာ
ဆေးခြစ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အသေအချာ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်ရင်း ထိုပျစ်ပွဲပြီး စိမ်း
ဆွေအနံ့ ထွက်နေသော အနီရောင်တွေက ဆေးနီတွေလို သွေးအနီ
တွေလိုလို။

နှစ်ယောက်သား အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

ဒါ တစ်ယောက်ယောက် နောက်သွားတာများလား။

ထိုအချိန်မှာပဲ...

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကားကို ဓါတ်ပုံ
တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍...

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်ရလို့ ဓါတ်ပုံရိုက်
နေတာလဲကွ”

ဒေါသတကြီး အော်ပြောရင်း မိုးကိုကို ပြေးလိုက်ရန် ပြင်လိုက်
စဉ်မှာပဲ ပိုးဒါလီက လက်မောင်းကို ဆွဲထားလိုက်ရင်း...

“ကိုရယ်... ဓါတ်ပုံသမားနဲ့ မဖြစ်စမ်းပါနဲ့”

“နေစမ်းပါ ပိုးရဲ့၊ ဟေ့ကောင်... နေဦး”

ဆွဲထားသော ပိုးဒါလီလက်ကို ဆွဲဖယ်နေစဉ်မှာပဲ ဓါတ်ပုံ
သမား လူငယ်က နှစ်ကွက်သုံးကွက် ဆက်ရအောင် ရိုက်ရင်း ပြေး
ထွက်သွားလေသည်။

မိုးကိုကိုလည်း စိတ်ကို လျှော့ချပြီး ကားထဲ ရှိသမျှ တစ်သား

တွေ ယူကာ အနီရောင် စာတန်းတွေကို ပွတ်တိုက်လိုက်သည်။

လုံးဝပြောင်စင်မသွားသည့်တိုင်အောင် မောင်းထွက်လာလို့
ရပြီမို့ နှစ်ယောက်သား ကားပေါ် တက်လိုက်ကြ၏။ ကားပေါ်ရောက်
သည့်အချိန်မှာတော့ ပိုးဒါလီမျက်နှာလေးက သုန်မှုန်နေလေပြီ။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ခွဲနက မေးတဲ့ မေမီနဲ့ နီရာဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကိုရဲ့
အဆက်ဟောင်းတွေ မဟုတ်လား”

ဟန်လုပ်ရယ်လိုက်ရင်း မိုးကိုကိုက...

“အလကား သတင်းမှားတွေပါ ပိုးရာ၊ ဂျာနယ်သတင်းသမား
တွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရောင်းကောင်းအောင် ဖွဲ့ကြတာပေါ့... ပိုးက
ဒီလောကထဲ ရောက်တာ မကြာသေးတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတာပေါ့၊
ပိုးက ကိုယ်နဲ့ တကယ်ပတ်သက်နေတော့ ပိုကျပ်တဲ့သဘောပါ...
မေ့လိုက်တော့နော်”

ပိုးဒါလီ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် မျက်နှာလေး ပြေလျော့သွားသော်
လည်း...

“ထားပါတော့... ခုနက ကားကိုရော ဘယ်သူလာလုပ်သွား

တာလဲ”

မိုးကိုကို ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

ခဏစဉ်းစားဟန်ပြုပြီး...

“ဟိုကောင် ဓါတ်ပုံဆရာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့... တမင်ဖွချင်လို့ပဲ

ဖြစ်...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ မိုးကိုကို ဟန်းဖုန်းက မြည်လာသည်။ နံပါတ်ကြည့်လိုက်တော့ နီရာ၏ဖုန်းနံပါတ်၊ ခပ်တည်တည် ဖွင့်ကိုင်လိုက်တော့ နီရာအသံက အရေးတကြီး ထွက်လာသည်။

“ကိုကိုလား... နီရာပါ။ ခု အပြင်က ဆက်နေတာ၊ အရမ်းအရေးကြီးတယ်၊ ကိုကိုနဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မှာ၊ ကိုကို လာခဲ့နော်၊ ခု နီရာက...”

နီရာ စကားမဆုံးခင်မှာပဲ မိုးကိုကိုက စပ်စုသလို ကြည့်နေသော ပိုးဒါလီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

“အဟဲ... မနေ့က ငါ အိမ်မှာပဲ ဇာတ်ညွှန်းဖတ်နေတာကွ၊ ခုလဲ မအားသေးဘူး၊ နောက်မှပဲ ပြန်ဆက်လိုက်မယ်... ဒါပဲနော်” တစ်ဖက်မှ...

“ကိုကို... ကိုကို”

မိုးကိုကို ဖုန်းပိတ်လိုက်ရင်း ကားကို အရှိန်မြှင့်လိုက်ပါသည်။

နီရာတစ်ယောက် ဖုန်းကလေး ကိုင်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ

ဖြစ်သွားသည်။ ခုလိုတွေ ပြောပြီး မိုးကိုကို ဖုန်းချသွားတာကိုလည်း

သေကြည်နိုင်၊ မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာရင်း မိုးကိုကို ဖုန်းဆီ ထပ်ခေါ်ထိတ်၏။

ဖုန်းဝင်သွားသည်နှင့် နီရာ ငိုရွှက်မတတ် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟလို... ကိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုကိုပဲ နီရာကို ချစ်တယ်ဆို၊ ခု နီရာ ကြောက်နေလို့... အဟင့်... အဟင့်... တစ်ခုခု ပြန်ပြောပါ ကိုကိုရယ်၊ နီရာဆီ လာခဲ့ပါနော်... အဟင့်... အဟင့်” တစ်ဖက်မှ မိုးကိုကို၏စကားသံကတော့...

“ဟာကွာ... ဘယ်က ဖုန်းသရဲလဲ မသိဘူး၊ ခေါ်ပြီးတော့ ပြောလည်း မပြောဘူး”

စိတ်တိုသလို ရေရွတ်သံနှင့်အတူ ဖုန်းချသွားပြန်သည်။

“အဟင့်... ဖုန်းသရဲ မဟုတ်ပါဘူးကိုကိုရယ်... နီရာကို သရဲလားခြောက်နေလို့ပါ”

ဟု စိတ်ထဲကသာ ပြန်ပြောလိုက်နိုင်တော့သည်။

၆၂ ၆၂ ၆၂ ၆၂

နီရာ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ၊ ဒါ သူမ ဖုန်းနံပါတ်မှန်း သိ၍
ပြန်မပြောခြင်းဖြစ်မည်။

စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတွေ အထွေးလိုက် ရောက်လာ
တော့သည်။

သို့သော်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စက မိုးကိုကိုနှင့် တွေ့ရမှ ဖြစ်မည်မို့
လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်က အများသုံးဖုန်းရုံဆီ ခြေလှမ်းလိုက်၏။

နီရာက မိုးကိုကို ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်ပါ၏။

အများသုံးဖုန်းဖြစ်သဖြင့် မိုးကိုကိုဘက်မှ ဖုန်းကိုင်လိုက်သော်
လည်း နီရာ စကားမပြောနိုင်သေး၊ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ရှိုက်သံက အရင်
ထွက်နေသည်။

“အဟင့်. . . ကိုကို. . . ကိုကို. . . အဟင့်. . . နီရာကို”

ချက်ချင်း တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပိတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် နီရာ ရှိုက်ကြီး
ထင် ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ. . .

ဖုန်းရုံလေးဘေးရှိ လမ်းမပေါ်သို့ အမျိုးသမီးသဏ္ဌာန် အဖြူရိပ်
ကြီး ဖြတ်ပြေးသွားလေသည်။

ရှုတ်တရက် ဖြတ်ပြေးထွက်လာသော အမျိုးသမီးသဏ္ဌာန်
တစ်ခုကြောင့် လန့်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်သည့် ကုန်ကားတစ်စီးသည်
နီရာ ဖုန်းပြောနေသော ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ ဖုန်းရုံဖက်သို့ အရှိန်မထိန်း
နိုင်ဘဲ ခေါင်းထိုးဝင်လာကာ. . .

“ဝုန်း. . .”

“ခွမ်း. . .”

“အား. . .”

နီရာတစ်ယောက် ပြင်းစွာသော နာကျင်မှုတွေနှင့်အတူ အသိ
စိတ်က မှောင်အတိကျသွားတော့သည်။

“ဟာ. . . ကားတိုက်ပြီဟေ့”

လူတွေ ဝိုင်းအုံ့ပြေးဝင်လာကြသည်။ သွေးအိုင်ထဲမှ နီရာကို
တော့ မည်သူမှ မထိဝံ့ကြ။

“အ. . . မ. . . မ. . . မေ. . .”

ခန္ဓာကိုယ်လေး နှစ်ချက်လောက် တွန့်ကာ စကားသံတစ်ခု
မပီမသ ဆိုရင်း နီရာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်နိုင်သော်လည်း သူ့ကားနှင့် တိုက်မိသွားသော
မိန်းကလေးကို ကြည့်ကာ ကားသမားကြီး ကြက်သေ့သေနေသည်။

မကြာခင်မှာပဲ သတင်းပေးမှုကြောင့် တာဝန်ရှိသူတွေ ရောက်
လာကြပြီး လိုအပ်သည်များကို စစ်ဆေးနေကြလေသည်။

သို့သော်လည်း...

သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော နီရာ၏မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျနေသည့်
ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်း မသိသော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
စကားဖြူပွင့်လေးတစ်ပွင့်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိကြပါချေ။

တကယ်တော့ ထိုစကားဖြူပွင့်လေးသည် နီမိတ်တစ်ခုလည်း
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

အချိန်မှာတော့ မိုးကိုကိုနှင့် ပိုးဒါလီတို့သည် ပေနေသော
သော ဆေးနီများကို ဆေးကြောရန် ကားဆားပစ်စင်တာတစ်ခုတွင်
ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ကားထဲကို ဝေ့ကြည့်ရင်း ပိုးဒါလီက...

“ဟင်... ဒီစကားဖြူပွင့်က ကားထဲ ဘယ်လိုရောက်နေတာ
လဲ ကို”

လှမ်းပေးသော စကားဖြူပွင့်ကို ယူရင်း မိုးကိုကို မျက်မှောက်
ကြုတ်ကာ...

“ကိုယ်လည်း ဘယ်သိမှာလဲ ပိုးရ အဲ... မနက်က ပန်းရောင်
တဲ့ ကောင်လေးဆီက ကျကျန်ခဲ့တာ နေမှာပေါ့!”

ပြောရင်း ကားမှန်ကို အနည်းငယ်ချကာ ထိပ်ကားဖြူ

ကလေးကို အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ မနက်က ဘယ်ပန်းသည်မှ သူ့ဆီ လာမရောင်းမှန်း သိသော်လည်း စိတ်ရှုပ်နေ၍ မိုးကိုကို မစဉ်း စားချင်တော့။

ကားမှန် ပြန်တင်ပြီး ရေးဆေးခုံပေါ် မောင်းဝင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ စကားဖြူပန်းကလေးကို ကောက်ယူလိုက်သော လူမမာကဲ့သို့ လက်ဖြူဖြူတစ်ဖက်နှင့် အက်ကွဲညစ်ပေနေသည့် ခြေထောက်တစ်စုံ ရှိနေသည်ကို မိုးကိုကို လှည့်ကြည့်မိပါက မြင်ကောင်း မြင်ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကားကို အပြင်ဘက်မှ ရေဆေးနေစဉ် ပိုးဒါလီစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ကျုံ့လိုက်ရင်း သူမဘက်က ကားမှန်ကို ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဟင်...”

ကားမှန်ဆီ ဆတ်ခနဲ လာကပ်သော လက်ကြီးကြောင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားရ၏။

မျက်စိကို စုံမှိတ်ရင်း မရဲတရဲ ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့မှ ကားမှန်ပေါ်မှ ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေကို အဝတ်စနှင့် ပွတ်တိုက်နေသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်၏လက် ဖြစ်နေပြန်သည်။

အကြောက်က ခဏတော့ ပြေသွားသည်က အမှန်ပင်။ သို့နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပြီး မိတ်ကပ်ဘူး ထုတ်ကာ မှန်ထဲမှ မိမိမျက်နှာကိုအကြည့်...

“အား...”

မိတ်ကပ်ဘူးမှန်ထဲ၌ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော မျက်နှာမည်းမည်းကြီး...

မှန်ထဲမှစိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးကြီးအစုံကြောင့် မိတ်ကပ်ဘူး လွတ်ကျသွားရသည်။

ဘုရား... ဘုရား... ကားနောက်ခန်းထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပါလား...

အားတင်းပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမှ ရှိမနေ...

“အို”

ငါ... ငါ စိတ်ထင်နေတာပဲလား... ဘုရား... ဘုရား... ပိုးဒါလီတစ်ယောက် ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့်... မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး

တဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့တွေ ကားထဲ ရောက်လာသလို...

အက်ကွဲ တီးတိုးစကားသံတွေ နားမှ ကြားနေရသလို...

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ ပြန်လာတော့သည်။

အားငယ်ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေနှင့် မိုးကိုကို ရှိရာ ယာဉ်မောင်းနေရာဆီသို့ အားကိုးတကြီး မျက်လုံးဖွင့်အကြည့်...

“ဟင်...”

မိုးကိုကိုနေရာမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေတော့၊ မျက်စိကို ပွတ်ပြီး ထပ်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ လူသေမျက်နှာကြီးတစ်ခုလို ဖွေးဖွေးဖြူသော မျက်နှာကြီးတစ်ခုက အမြင်အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသမို့ ပိုးဒါလီ အလန့်တကြား အော်လိုက်မိပါတော့သည်။

“အမယ်လေး”

“ပိုး. . ပိုး. . ဘာဖြစ်တာလဲ အထိတ်တလန့်နဲ့”

ယာဉ်မောင်းနေရာမှ ပြန်တွေ့ရသော မိုးကိုကိုကို ကြည့်ကာ အနားတိုးကပ်သွားပြီး. . . အကြောက်မပြေသေးသလို ပိုးဒါလီ ပြောလိုက်သည်။

“မိန်း. . . မိန်းမတစ်ယောက် ကားထဲမှာ၊ ဟုတ်တယ်. . . မိန်းမတစ်ယောက် ကားထဲမှာ ရှိနေတယ်. . . ပိုး မြင်လိုက်ရတယ်”

ကြောင်ကြည့်နေရာမှ မိုးကိုကို ရယ်လိုက်ရင်း. . .

“ဟာ. . . ပိုးကလည်း၊ ကားထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ပိုးနဲ့ပဲ ရှိနေတဲ့ ဟာကို”

“ကိုနှာခေါင်းထဲမှာ ညှိစို့စို့အနံ့ မရဘူးလားဟင်”

“ပိုး. . . ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ အနံ့ဆိုလို့ ကားထဲမှာ ထားတဲ့ ဒီရေမွှေးပုလင်းက အနံ့ပဲ ရတယ်၊ နမ်းကြည့်ပါလား”

လှမ်းပေးသည့် ရေမွှေးပုလင်းကို ဆွဲယူကာ နမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်ပင် ခုနကလို ညှိစို့စို့ ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ကြီး ရလာပြီး ရေမွှေးပုလင်းထဲကို ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်လိုက်တော့. . .

ရေမွှေးပုလင်းထဲမှာ စောစောက မျက်နှာကြီး ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာပြန်သည်။

“အမလေး. . .”

“ခွပ်”

လန့်ပြီး လွှတ်ချလိုက်သော ရေမွှေးပုလင်း ပြုတ်ကျသွားပြီး အဖုံးပွင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ပိုး. . . ပိုး. . . ဟာ. . . ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ အဖုံးပွင့်သွားသော ရေမွှေးပုလင်းကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

မွှေးရှသော ရေမွှေးရနံ့တွေ လှိုက်ခနဲ ကားထဲ သင်းဖျံ့သွားသော်လည်း အောက်ခြေမှာ သူမ မြင်လိုက်ရသည်ကား. . .

လက်ကြီးနှစ်ဖက် သူမထိုင်ခုံအောက်ထဲ ပြန်ဝင်သွားခြင်းပင်။

“အား. . .”

သူမ အော်လိုက်စဉ်မှာပဲ မိုးကိုကို ကားစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက် ရောက်ရောက်ချင်း မိုးကိုကိုက. . .

“ကဲ. . . ပိုး ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ပြော၊ ရေမွှေးပုလင်းလည်း လွတ်ကျလို့ လွတ်ကျနဲ့”

ဒီတစ်ခါ ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ ပိုးဒါလီ မြင်လိုက်ရသည်က. . . သူမခြေရင်း၌ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေသော စကားပြောသူ တစ်

ပွင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ကြောက်ကြောက်နှင့် အမြန်ကောက်ယူကာ မှန်ပြတင်းမှ
အပြင်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ပိုးဒါလီက သက်ပြင်းကို ပြင်းပြင်းချကာ...

“မသိတော့ဘူး ကိုရယ်၊ ပိုးလည်း ဒီနေ့မှ ဘာတွေမြင်ပြီး
လန့်နေတယ် မသိတော့ဘူး”

မိုးကိုကို စဉ်းစဉ်းစားစားဟန်ဖြင့်...

“အင်း... မနက်က အလောင်းအတုကြောင့် လန့်စရာ ကြုံခဲ့
လို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ စိတ်ကို လျော့ထားနော် ပိုး”

သူမ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ကားဆားဗစ်ဆင်းမှအပြန် ရွှေ့ပင်းစင်တာမှ ဈေး
ဝယ်ပြီးသည်အထိ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ ထပ်မံကြုံရတော့ပါ။

သို့သော် အဝေးမှ မှန်ဘီလူးကင်မရာဖြင့် ဓါတ်ပုံတွေ တဖျတ်
ဖျတ် လိုက်ရိုက်နေသော လူငယ်ကိုမူ နှစ်ဦးစလုံး သတိမထားမိခဲ့ပါချေ။

ထိုလူငယ်ကတော့ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှ ဓါတ်ပုံသမားလေး နန္ဒပင်
ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း(၂)

ဥနေပိုင်းရောက်တော့ အပြင်ဘက် စားသောက်ဆိုင်
တစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်သား စားသောက်ကြပြီး ပိုးဒါလီက မိုးကိုကို တိုက်
ခန်းသို့ လိုက်လည်သည်။

ချစ်သူတွေ ဖြစ်ပြီးကတည်းကပဲ တစ်ယောက်တည်း နေသည့်
မိုးကိုကိုအခန်းသို့ သူမ လိုက်လည်စမြဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံဆိုလျှင် အတော်
ညဉ့်နက်မှ ပိုးဒါလီကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးရလေ့ရှိသည်။

ခုလည်း အခန်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်း မိုးကိုကို အဝတ်အစား
လဲနေစဉ်မှာ ပိုးဒါလီက ရေအေးတစ်ခွက် သောက်ရင်း ဆက်တိုက်

ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ ရီမုဒ်ဖြင့် တီဗွီကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သူမစိတ်ထဲမှာ နေ့လည်ကလို ကြောက်လန့်မှုတွေ ရှိမနေတော့။

ထိုအခိုက် တီဗွီမှာ ပေါ်လာသော အင်တာဗျူးကြောင့် သူမ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မိုးကိုကို မင်းသားအဖြစ် အောင်မြင်ကာစက အင်တာဗျူးဖြစ်ပြီး ပြန်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က သူမနှင့်ပင် မပတ်သက်သေး၊ တီဗွီထဲမှာ မိုးကိုကိုက အမေးကို ဖြေနေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မင်းသားတစ်ယောက်ဆိုတာထက် သာမန် ယောက်ျားထက် မပိုပါဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ပဲ တွေးခေါ်တယ်၊ ရွေးချယ်တယ်၊ မျက်နှာများတယ်၊ အတွဲများတယ်ဆိုတာကလည်း အလုပ်သဘော ဆက်ဆံရတာတွေ ရှိတယ်လေ၊ အင်း... တွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း သူတို့ စိတ်ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ကြာကြာမတွဲဖြစ်တော့တာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အသစ်အဆန်းကို ခုံမင်တပ်မက်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ဖြေပါရစေ”

“ဟုတ်ပါပြီ... မေမီနဲ့နီရာကတော့ မင်းသားနဲ့ တော်တော်လေး ပတ်သက်ခဲ့ပုံ ရတယ်နော်”

“အင်း... ထားပါတော့၊ အဲဒီကမ္ဘာတွေက ခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး... ပြီးသွားပါပြီ”

“ဒါနဲ့ မင်းသား... မအောင်မြင်ခင်... အဲ... အောင်မြင်စမှာ နယ်ဘက်တောပိုင်းမှာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရှိခဲ့သေးတယ်လို့ ဂျာနယ်တစ်စောင်က ဖော်ပြထားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး...”

ထိုအချိန်မှာပဲ မိုးကိုကို အနားရောက်လာကာ ရီပုဒ်နှင့် တီဗွီကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“အာ... ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်လိုက်တာလဲ၊ ပိုးကြည့်နေတဲ့ဟာကို”

နှုတ်ခမ်းကလေး စူရင်း ပိုးဒါလီက ပြောလာသည်။

မိုးကိုကိုက ဟက်ခနဲ ရယ်လျက်...

“ပိုးကလည်းကွာ... အဲဒါ အရင်တုန်းက အင်တာဗျူးတွေပါ၊ ခု ပိုးဘေးနားမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ ပိုးသိချင်တာကို တိုယ်ပြောပြမှာပေါ့”

“ဒါဆို မေမီနဲ့ နီရာဆိုတာ ကိုယ့်အဆက်ဟောင်းတွေ အမှန်ပေါ့... ဟုတ်လား”

သက်ပြင်းခိုးချရင်း မိုးကိုကိုက...

“ကိုယ်မငြင်းပါဘူး ပိုး၊ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုးကို ချစ်ခဲ့သလိုမျိုး လုံးဝမဟုတ်ဘူး ယဲ့”

မျက်နှာပေါ် ဝမ်းသာရိပ်ကလေး ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

သို့သော်လည်း ပိုးဒါလီက...

“ဒါဆို ခုနက နယ်ဘက်တောပိုင်းက ဇာတ်လမ်းဆိုတာက ရော...”

“ကြာပါပြီကွာ... ကိုယ်တောင် မမှတ်မိချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်
မင်းသားဖြစ်ခါစက လာမိတ်ဆက်ပြီး ကြွေနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်
ယောက်နဲ့ ဘာလိုလို ပြောကြတာပါ။ ခုရော နောက်ရော ကိုယ့်စိတ်မှာ
ရှိနေမှာက ပိုးပဲ... ဟုတ်ပြီလား”

ပန်းပေါ် လက်တင်ရင်း ခပ်ဖွဖွ ညှစ်ကာ မိုးကိုကို ပြောလိုက်
သည်။

ပိုးဒါလီက မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“သွားပါ... သူများတွေကိုလည်း ခုလိုပဲ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်
လား၊ ပြီးတော့ ရိုးအီသွားရင် ထားခဲ့ဦးမှာပဲလား၊ ပြောလေ ကို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်...”

နောက်က မိန်းမတစ်ယောက် ကပ်ပြောလိုက်သော စကားသံ
ခပ်ပါးပါးကို ကြားလိုက်ရသလို ရှိ၍ နောက်ဘက်သို့ ယောင်ယမ်း
လှည့်ကြည့်မိသည်။

နောက်ဘက်မှ ဘာမှ မတွေ့ရပါ။

သို့သော် လှည့်ကြည့်ရင်း ငုံ့ကြည့်မိပါက ဆိုဖာနောက်ကျော
အောက်တွင် စကားဖြူတစ်ပွင့်ကို တွေ့လိုက်ရမည်ဆိုလျှင်...

ပိုးဒါလီ ဘယ်လို ထင်သွားမည် မသိပါချေ။

မိုးကိုကိုကတော့ ဘာမှ မကြားမမြင်ရသလို ဆက်ပြောလာ
သည်။

“ကိုယ် ကတိပေးပါတယ် ပိုးရယ်၊ ပိုးဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့တစ်ဦး
တည်းသောနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူ ဖြစ်စေရမယ်... ဟုတ်ပြီလား”

“တကယ်လား ကို”

ရင်ခွင်ထဲ မှီနွဲ့လာရင်း ပိုးဒါလီ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တကယ်ပေါ့၊ ဘာလဲ... မယုံဘူးလား”

စကားအဆုံးမှာ ပိုးဒါလီက ခေါင်းကလေး မော့ရင်း...

“ကိုစကားနဲ့ကိုနော်... ကတိပျက်ရင်တော့ ပိုးကိုယ်တိုင်
ကိုကို လိုက်သတ်ပစ်မှာ သိလား”

စူအောင်အောင်လေး ပြောနေသော ပိုးဒါလီကို ရင်ခွင်ထဲ
ဆွဲသွင်းခါ အနမ်းမိုးတွေ ချွေချလိုက်ပြီးမှ...

“ဒါဆိုလည်း ပိုးကို ခုလိုချစ်ပြီးမှ အသေခံလိုက်မယ်... က”

ပြောရင်း ပိုးကိုကို၏အနမ်းကြမ်းကြမ်းတွေက ပိုးဒါလီ ရုန်း
ထွက်မရနိုင်အောင်ပင် ရမ္မက်ပြင်းလာသည်။

မောလျညင်သာမှုတွေကြားမှ ပိုးဒါလီ ရအောင် ရုန်းထွက်
လိုက်ရင်း...

“မကန့်ကွာ... ပိုး ဒီနေ့ စိတ်မလန်းဘူး၊ ခုတောင် ကိုယ့်အိမ်
မှာ ရေချိုးပြီးမှ ပြန်မလို့... ဖယ်ဦး”

ဆတ်ကနဲ့ ထသွားသော ချစ်သူ၏ကောက်ကြောင်းလေးကို
မိုးကိုကို တပ်မက်စွာ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် ပိတ်ထားသော တီဗွီ၏အမည်းရောင် မှန်ဘေးပြင်

ထဲ သူနဲ့ဘေး၌ ဆံပင်ဖားလျားချလျက် မတ်တပ်ရပ်နေသော မိန်းမ တစ်ယောက်၏သဏ္ဌာန် ပေါ်နေသည်ကိုတော့ မိုးကိုကို သတိမပြုမိ လိုက်ချေ။

မိုးကိုကို မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ ဖြေလျော့ထိုင်လိုက်ရင်း စိတ်က ရေခဲခန်း ကြွေလေ့ထဲ ဆပ်ပြာမြှုပ်များနှင့် အားရပါးရ ရေစိမ့်နေသော ပိုးဒါလီဆီ စိတ်က ရောက်သွားသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ပိုး

ဒါလီကတော့ ဘာမှမသိသလို အားရပါးရ ရေခဲခန်းထဲ ထိုအချိန်မှာပဲ အေးစက်ကြမ်းတမ်းသော လက်တစ်ဖက်က သူမဝန်း ပေါ် လာထိတွေ့သောကြောင့် ကြောက်စိတ်ဖြင့် ကမန်းကတန်း လှမ်း ကြည့်မိသည်။

“ဟင်... အာ... လန့်လိုက်တာ ကိုရာ”

“တူတူချိုးမယ်လေ ပိုးရဲ့”

ပြောရင်း ရေလေ့ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို ပိုးဒါလီက မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ထိုးသည်။

မိုးကိုကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်စဉ်မှာပဲ ပိုးဒါလီက...

“နေဦးကွာ... ကို ဟိုဘက်လှည့်၊ ပိုး ကျောကုန်းကို ဆယ် ပြာတိုက်ပေးမယ်”

“အင်း... ”

လက်ဖဝါးနုနု၏အထိအတွေ့ကို မိုးကိုကို မိန်းမောဖိမ်ခံနေမိသည်။ ပိုးဒါလီလက်တွေက ကျောဘက်မှတဆင့် ရင်ဘတ်အထိ သိုင်းကာ ပွတ်တိုက်ပေးပြန်သည်။

ထိုစဉ်...

လက်ဖြူဖြူလေးက ဆပ်ပြာမြုပ်ထဲ ဝင်သွားပြီး ပြန်ပေါ်လာသောအခါ လက်မည်းမည်းကြီးဖြစ်လျက် လက်သည်းရှည်ကြီးတွေက သူ့ရင်ဘတ်ကို ဗြိခနဲ့ ဆွဲကုတ်လိုက်တော့သည်။

“အာ... အား”

သွေးတွေ ဒလဟော ကျလာကာ ဇလုံထဲမှ ရေသည် သွေးရောင်လွှမ်းသွားသည်။

သွေးကန်ထဲမှ ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းထသော်လည်း မရ။ တစ်ယောက်ယောက် ချုပ်ဆွဲထားသလိုပင်။

သွေးပြင်ကြီးကို အော်ဟစ်ရင်း ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ဆံပင်ရှည်မည်းမည်းကြီးတွေက သွေးပြင်အောက်မှ ပေါ်လာကာ သူ့မျက်နှာပေါ်အုပ်မိုးလျက် အောက်သို့ အတင်းဆွဲချ နှစ်မြှုပ်တော့၏။

“အား... မလုပ်နဲ့... ဝရူး... အား...”

ဆံပင်တွေနှင့် လုံးထွေးရုန်းကန်ရင်း မိုးကိုကို အားအင်ကုန်ခမ်းကာ မြုပ်နှစ်လုပြီ။ အသံကုန် ဟစ်အော်မိတော့သည်။

“အား...”

ချွေးစေးတွေနှင့် မိုးကိုကို ရုန်းထွက်လိုက်နိုင်၏။
ဟင်... ငါ ဆိုဖာပေါ်မှာ မှေးခနဲ ဖြစ်သွားတာပဲ။

ဘုရား... ဘုရား။

ဒါ ဘယ်လိုငရဲကျတာမျိုးပါလိမ့်။

အကြောက်တရားက ကျောရိုးထဲ စိမ့်ဝင်ကာ ပြန့်နှံ့နေသေးသည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ပိုး

လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မီးက ဖျတ်ခနဲ ပြတ်သွား၏။ ပိုးဒါလီ၏စိတ်ထဲမှာ အမှောင်ကြောင့် ကြောက်စိတ်က စိမ့်ခနဲ အေးခနဲ။

“ကို... ကို”

ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲ မီးပြန်လာသော်လည်း မိုးကိုကိုက ဧည့်ခန်းထဲ ရှိမနေ၊ အိပ်ခန်းရှေ့ သွားကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ မီးက ပြတ်သွားပြန်၏။ ပိုးဒါလီ၏ကြောက်စိတ်က ပို၍ဖိစီးလာပြီ။

ဒါ... ဒါဆို ကိုက ထမင်းစားခန်းထဲမှာလား။

စဉ်းစားနေစဉ်မှာ မီးက ဖျတ်ခနဲ လင်းလိုက်ပြတ်လိုက်တွေ

ဖြစ်လာကာ သူမနောက်ကျောဘက်မှာ တစ်ယောက်ယောက် သူမကို ခိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားလာရသည်။ အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်ပြီး လည်ချောင်းထဲမှာလည်း တစ်ဆို့ တင်းကျပ်လာ၏။

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ မီးအမှောင်ကျချိန်နှင့် အတူ သူမ မြင်လိုက်ရသည်က ဖွေးဖွေးဖြူနေသော လူသေမ မျက်နှာ ကြီး တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီး သူမကို... .

“အား... .”

ပိုးဒါလီ အသံကုန် အော်လိုက်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မီးပြန်လင်းလာသည်။

“ပိုး... ပိုး... . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရေသောက်ရင်း ပိုးဒါလီအသံကြောင့် မိုးကိုကို ပြေးထွက်လာကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုးဒါလီက မိုးကိုကိုကို ကြောက်လန့်တကြား ဖက်တွယ် လျက်... .

“ဒီ... ဒီအခန်းထဲမှာ တစ်... တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေ တယ်... ရှိနေတယ်”

“ဘာမှ မရှိပါဘူး ပိုးရဲ့၊ ခုနက မီးခဏပြတ်သွားလို့ပါ”

“မဟုတ်ဘူး... . ဟင်... . ဟိုမှာ အရိပ်”

တံခါးဝမှ အရိပ်ဖြူတစ်ခုကို သူမ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ အောက် ချင်းပင် နောက်က ပြေးလိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ခါတ်လှေကားဘက်အကွေ့မှာ ရိပ်ခနဲ ဂါဝန်အဖြူစကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်။

ဒါဆို ခါတ်လှေကားထဲ ပြေးဝင်သွားတာလား...။

အပြေးပင် ပိတ်ခါနီး ခါတ်လှေကားတံခါးကို လက်ထိုးခံကာ တားလိုက်သည်။

“ဟင်”

ခါတ်လှေကားထဲမှာ ဟင်းလင်း။

အင်း... ငါလည်း စောစောက အိပ်မက်မကောင်းဘူး...။

...။

မိုးကိုကိုတစ်ယောက် အကျီကိုမကာ ရင်ဘတ်ကို ကြည့်မိတော့ လက်သည်းရာ အစင်းကြောင်းကြီးကို အံ့သြစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် အခန်းကိုပြန်လာခဲ့ပြီး မနေရဲတော့သည့်ပိုးကို လိုက်ပို့ရန် ပြင်စဉ်မှာပဲ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် သူနှင့်ပိုးဒါလီ ဖက်ပြီးတွဲရိုက်ထားသော ခါတ်ပုံမှန်ဘောင်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျကာ ကွဲသွားပြန်လေသည်။

ပိုးဒါလီ ဘယ်လိုမှ မနေရဲတော့၊ မနည်းပင် ချော့မော့ကာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ရသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

30 ပြန်လမ်းမှာ ဖုန်းဝင်လာသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ် မန်နေဂျာလည်းဖြစ်သော ရဲခေါင်ဆီမှ ဆက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး... ပြော... ဘာကိစ္စလဲ ရဲခေါင်”

“ဘာ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး မိုးကိုကို”

ရဲခေါင်အသံက အလန်တကြား အရေးတကြီးနိုင်လှသည်။

မိုးကိုကိုက...

“ဟေ့ကောင် ဘာလဲကွာ၊ ပြော... ပြော... ငါ စိတ်ရှုပ်နေတယ်”

“ဒီမှာကွာ... ကလပ်ကနေ ရုံးခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ အခန်းထဲမှာ မျိုးမစစ်ကောင်ဆိုပြီး သွေးလိုလို ဆေးနီတွေလိုလိုနဲ့ တစ်

ခန်းလုံး ရေးထားတယ်”

“တောက်... ဘယ်သောက်ရူးလက်ချက်လဲ မသိဘူး”

“ကဲ... အဲဒါကို ထားလိုက်ဦး မိုးကိုကို၊ မင်းကို ခု ဖုန်းခေါ်
တာက နီရာ ကားတိုက်ခံရလို့ ဆုံးပြီလို့ ပြောမလို့”

“ဘာ...”

သော်က ကားကိုပင် ရပ်လိုက်မိသည်။

ရဲခေါင်က တုန်လှုပ်သံဖြင့်...

“ဟုတ်တယ် မိုးကိုကို၊ နေ့လယ်က လမ်းဘေးဖုန်းရုံထဲ ပြော
နေတုန်း ပလက်ဖောင်းပေါ်တက်လာတဲ့ ကားက ဝင်တိုက်သွားတာ
တဲ့ကွာ”

“ဟေ...”

နေ့လည်က အပြင်ဖုန်းနှင့် သူ့ထံသို့ နီရာ ဆက်ခဲ့သည့်
အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားရင်း မိုးကိုကို သွေးပျက်မတတ် ချောက်ချား
သွားပါတော့သည်။ အရာအားလုံးဟာ စနစ်တကျ တိုက်ဆိုင်မှုပဲလား။

ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့...

နီရာဟာ... သရဲမအဖြစ်နဲ့... သူတို့ကို...

ထိုအတွေးကို မိုးကိုကို ဆက်မတွေးရဲတော့ပါ။

အခန်း(၃)

ထို ရက်ပိုင်းတွေထဲမှာ သော်က စိတ်ရှုပ်နေမိသည်။
ရဲခေါင်ကို ပြောပြီး ရှုတင်တချို့ကိုပင် ဖျက်ထားလိုက်၏။

ဒီကြားထဲ ပိုးဒါလီက ယခုနေသောအခန်းမှ ပြောင်းခိုင်းနေ
သည်။ သူမ မလာရဲဟု ဆိုသော်လည်း မိုးကိုကို အခန်းမပြောင်းဖြစ်
သေး။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်အနေဖြင့် ခရီးသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ ချောင်းသာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အချစ်
တော့ ဒီကမ်းခြေကို မေမီနှင့် အကြိမ်ကြိမ် လာခဲ့ဖူးသည်လား။

ခုတော့ မေမိတစ်ယောက် စိတ်ဆိုးပြီး အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့၊

နီရာလည်း သေခဲ့ပြီ။ မေမိလည်း ဘယ်ရောက်နေသည် မသိ။

ဆောင်းသာရောက်တော့ ညနေ မှောင်ရီပျိုးစ ဖြစ်နေပြီ၊ တည်း
နေကျ သီးသန့်ဘန်ဂလိုရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး . . အိတ်ဆွဲကာ ဆင်းလာခဲ့
သည်။

“ဟေး. . . ဆရာမိုးကိုကိုပါလား၊ ပေး. . . ပေး. . . သမီးကို
အိတ်တွေပေး၊ တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

ပြောရင်း ဘန်ဂလိုထဲမှ အစောင့်ဒေါ်သဲ၏သမီး စုစု ပြေးဆင်း
လာသည်။

မိုးကိုကိုက. . .

“အေး. . . သမီး၊ တစ်ယောက်တည်းပဲကွ”

စုစု ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ထားခဲ့သော ကားထဲကို လှမ်းကြည့်
မိလိုက်သည်။ မျက်နှာမှာလည်း ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွား၏။

သို့သော်. . . စုစု ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ အိတ်သယ်ကာ ဘန်
ဂလိုထဲ ဝင်သွားသည်။ ဘန်ဂလိုပေါ်တက်မလာသေးသော မိုးကိုကိုကို
လှည့်ကြည့်နေသဖြင့် သူ့အမေ ဒေါ်သဲက. . .

“ဟဲ့. . . သမီးစုစု ဘာကို လှည့်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဆရာပြောတော့ တစ်ယောက်တည်းတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကား
နောက်ခန်းထဲမှာ မမတစ်ယောက်ပါလာတာ သမီးတွေ့လိုက်တယ်”

“ကြံကြီးစည်ရာ စုစုရယ်၊ အမေတော့ ဘာမှ မမြင်မိပါဘူး”

ဒေါ်သဲ လှမ်းကြည့်ရင်း ကြက်သီးထသွားရ၏။

ခွေးနှင့်ကလေးသည် လူတကာ မမြင်နိုင်တာကို မြင်နိုင်သည်
တဲ့ အဆိုရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

နောက်

တစ်နေ့ ညနေပိုင်း ဘန်ဂလိုရှေ့က ဒန်းကလေး
မှာ ထိုင်ရင်း နေဝင်ချိန်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်...

သူ့ရှေ့သို့ စကားဖြူတစ်ပွင့် ဖျတ်ခနဲ ကြွေကျလာသည်။

သူ့ဘေး မလှမ်းမကမ်းမှာ စကားဖြူပင်က ဖြစ်မှာပဲဟု တွေး

ရင်း ထိုစကားပွင့်လေးကို ငုံ့ကောက်လိုက်၏။

ဒန်းကလေးပေါ်မှာ ဆက်ထိုင်နေစဉ်မှာပဲ...

စကားပင်နောက်ကွယ်မှ သဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် မိုးကိုကိုဆီသို့

တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာသည်။

ထို့နောက်...

သူ့ကျောပြင်ကို ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ဖွေးခနဲ ပူးကပ်လိုက်

သည်ကို မိုးကိုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ရုတ်တရက် လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ မွေးအိသော
ရနံ့လေးနှင့် အလှကြီး လှနေသော မေမီကို မထင်မှတ်စွာ တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

သော်က အံ့သြမှင်တက်နေပြီးမှ...

“မေ... မေ... မေမီ... မင်း ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

မေမီက ဒန်းပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြုံးလျက်...

“အံ့သြသွားလို့လား... မေမီ မောင်ကို စိတ်ဆိုးပြီး တောင်
ကြီးက သူငယ်ချင်းဆီ သွားနေလိုက်တာ၊ ခု စိတ်ပြေလို့ ပြန်လာတာ
လေ၊ မောင် ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူးဆိုတော့ မေမီကို သတိရရင် ဒီတို
ရောက်နေမှာပဲဆိုပြီး လာခဲ့တာ၊ မေမီအတွေး မှန်ပါတယ်နော်”

“အင်း...”

“ဒါနဲ့ မောင်... မေမီကိုယ်ထဲမှာ မောင်ရင်သွေးလေး တတယ်
ရှိနေတာပါ မောင်ရယ်”

“အဲဒါတွေ နောက်မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ မေမီ”

မေမီက ဆက်မပြောတော့ဘဲ မိုးကိုကို ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာ
သည်။

“မောင် မပျော်ဘူးလားဟင်”

“ပျော်ပါတယ်”

မိုးကိုကို အင်တင်တင် ပြောလိုက်မိသော်လည်း မေမီက...

သင်းနဲ့နှင့် အိစက်သော အထိအတွေ့တွေက သူ့စိတ်ကို သွေးဆူလာစေသည်။ မျက်နှာလေး မောယူကာ အနမ်းကြမ်းကြမ်း ပေးလိုက်ရင်း...

“အပြင်မှာ အေးတယ် မေမီ၊ အခန်းထဲ သွားရအောင်”

“အင်း... သွားလေ”

မေမီအသံက စိတ်တူကိုယ်တူ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့။

ပင်လယ်ဆီမှ လှိုင်းတွေက ကမ်းခြေသို့ တဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်နေကြသည်။ ပင်လယ်နှင့်ကမ်းခြေ အပေးအယူ မျှနေကြသလို အခန်းလေးထဲမှာလည်း ရင်ခုန်သံလှိုင်းတွေက ရိုက်ခတ်လျက်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

BURMESE
CLASSIC

ပုနက်စောစော တံခါးခေါက်သံကြား၍ မိုးကိုကို လူးလဲထလိုက်သည်။ စုစုများ မနက်စာ လာပို့တာလား အတွေးနှင့်အတူ မေမီ မနိုးအောင် ခြေသံဖော့ကာ တံခါးထွက်ဖွင့်အကြည့်...

“ဟင်...”

အံ့ဩစွာ မြင်လိုက်ရသည်က ပိုးဒါလီမျက်နှာကို ဖြစ်သည်။

“ပိုး ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဟင်”

“ကိုက မပြောမဆိုနဲ့ ထွက်သွားတာကိုး၊ ကိုရဲခေါင်ကို ဆေးကြည့်တော့ ဒီကို သွားတတ်တယ်ဆိုလို့ ချက်ချင်းလိုက်လာတာပေါ့” စိတ်ထဲက ရဲခေါင်ကို ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

အခန်းထဲမှာက မေမီ။

အပြင်မှာက ပိုးဒါလီ။

မိုးကိုကို နောက်ကျောမလုံတော့ချေ။

ပျက်သွားသောမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပိုးဒါလီက...
 “ကို... ပိုး အထဲတောင် မဝင်ရတော့ဘူးလား၊ အထဲမှာ
 ဘယ်သူရှိနေလို့လဲ”
 “အထဲမှာ... အင်း... အဲ... မရှိပါဘူး၊ လာပါ ပိုးရယ်၊ မနက်
 စောစော ကမ်းခြေဘက် လမ်းလျှောက်ရအောင်”
 ထိုအချိန်မှာပဲ...
 “ခွမ်း”
 အခန်းထဲက ကျကွဲသံတစ်ခု ခွမ်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ပိုးဒါလီမျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီး...
 “အထဲမှာ လူရှိနေတယ်မလား၊ ဖယ်စမ်းပါ... ပိုး ဝင်ကြည့်
 မယ်”
 ခပ်တင်းတင်း ပြောရင်း အခန်းထဲ စွပ်ခနဲ ဝင်သွားတော့
 သည်။ မိုးကိုကိုပါ တုန်လှုပ်စွာ လိုက်ဝင်သွားမိသည်။
 အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။
 ပိုးဒါလီက ရေချိုးခန်း အိမ်သာထဲပါ ဝင်ရှာသည်။
 မိုးကိုကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့သဖြင့် ကျကွဲနေသော အပိုင်း
 အစများကို ကောက်သိမ်းရင်း...
 မေမီ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်...
 မေမီပစ္စည်းတွေပါ ဘာမှမတွေ့ရတော့သဖြင့်... ပို၍ထူးဆန်း
 နေမိသည်။ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော ပိုးဒါလီက မိုးကိုကို၏ကျော

ပြင်ကို ကြည့်ပြီး...
 “ကိုကျောကုန်းမှာက ဘာဖြစ်တာလဲ”
 မိုးကိုကို လှည့်မကြည့်ဘဲ...
 “ဪ... ညနေက သစ်ကိုင်းနဲ့ ခြစ်မိတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီမှာ
 ပိုး ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေရတာလဲကွာ”
 ပိုးဒါလီ မျက်နှာလေးက ပျော့ပြောင်းလာသည်။
 မိုးကိုကိုက...
 “ကိုယ် မင်းကို ဘာမှ မညာပါဘူး ပိုးရယ်၊ ပိုးတစ်ယောက်
 တည်းကိုပဲ ချစ်တာပါ... ယုံတယ်မို့လားဟင်”
 ပြောပြောဆိုဆိုပင် မိုးကိုကို ပိုးဒါလီ၏ကိုယ်လုံးလေးကို
 ဆွဲပွေ့ကာ အိမ်ကသော မွေ့ရာပေါ် အသာတင်လိုက်ပါတော့သည်။
 ပိုးဒါလီက မရုန်းဘဲ အပြုံးပါးပါးနှင့် မျက်လုံးလေး မှိတ်ထား
 လိုက်ပါ၏။
 မညာပါဘူးဟု ပါးစပ်ကပြောနေသော်လည်း... မိုးကိုကို
 ကိုယ်တွင်းမှာတော့မှာတော့ ညာနေတာပါ... ညာနေတာပါ... ဆို
 သော အသံတွေ ပဲ့တင်ထပ်လို့လေတော့သည်။

အခန်း(၄)

BURMESE
CLASSIC

ကင် မရာမင်း နန္ဒသည် မိုးကိုကိုနှင့် ပိုးဒါလီတို့၏ခေါက်ပုံ

တွေကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေမိသည်။

သူ လိုက်ရိုက်ထားသော ပုံတွေထဲမှာ မိုးကိုကိုနှင့် ပိုးဒါလီ
အပြင် လူသဏ္ဌာန် အဖြူရိပ်တစ်ခုက ရှိနေသည်ချည်း ဖြစ်သည်။
ဒါ ဘာလဲ။

ငါ ကြားဖူးတဲ့ နာနာဘာဝ ပုံရိပ်ဆိုတာလား။

တွေးရင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ အယ်ဒီတာတို့

“ဟာ... ငါတို့ မဂ္ဂဇင်းက ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းကွ၊ အဲဒီလိုပုံတွေ သုံးလို့မဖြစ်ဘူး”

“အစ်ကိုကလည်းဗျာ... ဒါက မင်းသားမိုးကိုကိုနဲ့ မင်းသမီး ပိုးဒါလီတို့ ပုံတွေလေ၊ အဲဒီအထဲက အရိပ်ကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားမှာပါ”

“မဖြစ်ဘူးကွ... ယုန်ထင်ကြောင်ထင်နဲ့ မဂ္ဂဇင်းနာမည်ပျက် နေဦးမယ်၊ တခြားရိုးရိုး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းမယ့်ပုံပဲ လိုချင်တယ်၊ ရရင် ပို့လိုက်... ဒါပဲ”

ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

နန္ဒ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။

ပြီးနောက် မိုးကိုကို၏မန်နေဂျာဖြစ်သူ ရဲခေါင်၏ဖုန်းနံပါတ်ကို ထပ်နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို... ကိုရဲခေါင်လား”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ကိုကိုနှင့် ပိုးဒါလီတို့နှစ်ယောက် ပင်လယ်ရေ ဆင်စိမ်းရင်း နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေကြသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပိုးဒါလီက သူ့ ပခုံးပေါ်တက်ကာ ရေထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးချသည်။

တစ်ခါတော့ ရေငုတ်သွားသော ပိုးဒါလီ ပြန်မပေါ်လာတော့၊ တော်တော်ပင် ကြာနေပြီ။

မိုးကိုကို စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာနေစဉ် ရယ်သံကြီးတစ်ခု နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီး သော်က လှည့်အကြည့်...

“အိုး...”

ဆံပင်တွေကို မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်ထားသော ပိုးဒါလီ။

“စိတ်ပူလိုက်ရတာ ပိုးရယ်၊ လာ... ကမ်းပေါ် တက်မယ်၊ တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း ပိုးဒါလီက ကမ်းခြေပေါ် တက်မြှေးသည်။

လှပသော ကိုယ်လုံးလေးကို ကြည့်ရင်း အသံယားစွာ မိုးကိုကို
နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။

ဘန်ဂလိုဘေး စကားဖြူပင်အောက်မှ ဖြတ်အပြေးမှာ စကား
ဖြူကင်းက နိမ့်ဆင်းလာပြီး မိုးကိုကို မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ခပ်ဆတ်ဆတ်
ရိုက်ခတ်သွား၏။

နာကျင်မှုကြောင့် မျက်နှာကို ပွတ်နေရင်းမှ မိုးကိုကို အတော်
အံ့သြသွားမိသည်။

၆. ၆. ၆. ၆

ထိုအချိန်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက်၏လှုပ်ရှားမှုများကို အထွေထွေ
ကင်မရာ Zoom ဆွဲ၍ ချောင်းရိုက်နေသူကတော့ နန္ဒပင်ဖြစ်လေသည်။
မိုးကိုကို၏ မန်နေဂျာအား စုံစမ်းပြီး နန္ဒ ချောင်းသာကို လိုက်
လာခြင်းဖြစ်သည်။

နန္ဒ ရိုက်ပြီးပြီးချင်း သူရိုက်ထားသောပုံများကို ကွန်ပျူတာ
လက်(ပ်)တော့နှင့် အသေးစိတ် ပြန်ကြည့်နေသည်။

ရေထဲက တက်လာသည့် မိုးကိုကိုနှင့် ပိုးဒါလီတို့၏ပုံတွင်
နောက်ဘက်က ရေထဲမှာ ရှိနေသည်က လူသဏ္ဌာန် အရိပ်ဖြူပင်း
အင်း... ဒီတစ်ပတ်ထဲ ငါရိုက်ခဲ့တဲ့ သူတို့ပုံတွေတိုင်းမှာ ဒီ
အရိပ်က ရှိနေပါလား။

ယခင်ရိုက်ခဲ့သည့်ပုံများတွင်လည်း... မျိုးမစစ်ကောင်ဟု

သွေးနှင့် ရေးထားသော ကားဆီသို့ မိုးကိုကို လာနေစဉ် ကားဘောနပ်
မှာ အရိပ်ဖြူတစ်ခု ထင်းခနဲ ရှိနေသည်။

ထိုပုံတွေကို ကြည့်ပြီး နန္ဒ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်
တွေးနေမိပါတော့သည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ခုကတော့ နန္ဒပဲ သိပါလိမ့်မည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဘန်

ဂလိုထဲ ရောက်ရောက်ချင်း အဝတ်အစားတွေ လဲပြီး
သစ်ကင်းရှိုက်မိသော ဒဏ်ရာကို ပလာစတာ ကပ်ပေးကာ ပိုးဒါလီတ
ပြောလာသည်။

“ကို မပြန်သေးဘူးဆိုလည်း နေခဲ့လေ၊ ပိုးတော့ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊
မနက်ဖြန် ရွာတင်ရှိလို့၊ ကိုလည်း အကြာကြီး နေမနေနဲ့”

ပိုးဒါလီ၏မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ရင်း...

“ပိုး...”

“ဘာလဲ ကို”

“ကိုယ် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ပိုးနဲ့ကိုယ် စေ့စပ်ထားရအောင်၊
ပရိသတ်ကိုလည်း အသိပေးထားချင်တယ်”

“ဟင်... တကယ်လား၊ ပိုး ပျော်သွားပြီ သိလား”

ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ ပြောရင်း ပိုးဒါလီက မိုးကိုကိုပါးကို ရွတ်ခနဲ လာနင်းသည်။ မိုးကိုကိုကလည်း ပြန်ပြီးအနမ်းချွေလိုက်၏။ ဒါသည်ပင် ခွဲခွာခါနီး နှုတ်ဆက်အနမ်းတစ်ခုပဲလား။

ပိုးဒါလီ ကားရှိရာသို့ မိုးကိုကို လိုက်ပို့ပေးရင်း...

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်၊ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း တိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်... ကြားလား”

ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြရင်း ပိုးဒါလီ ကားမောင်းထွက်သွားသည်။ ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ဖုန်းမြည်လာ၍ နံပါတ်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲခေါင်။

“မိုးကိုကို... မင်းဆီကို ပိုးဒါလီ ရောက်လာတယ်မလား”

“ခွေးကောင်... မင်း ကျပ်လိုက်တာလေ၊ တော်သေးလို့ပေါ့

တာ”

ပြောရင်းက ပိုးဒါလီရှေ့က မေမီပါ ရောက်လာခဲ့ကြောင်းပါ ပြောပြလိုက်သည်။

ရဲခေါင်က အံ့သြစွာဖြင့်...

“ဟာ... သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံကြတာပေါ့... ဟုတ်လား...”

ဒါပေမယ့် မေမီနဲ့ ငါမတွေ့တာကြာနေပြီပဲ သူဘယ်လိုသိတာပါလိမ့်”

“ဆုံတော့ မဆုံဘူးကွ၊ ပိုးရောက်လာတော့ မေမီ မရှိတော့ဘူး၊ ငါတောင် စိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ တွေ့လိုကတော့ မင်း

ကျွိုင်တက်ပြီ”

ရဲခေါင်နှင့် အလုပ်ကိစ္စအချို့ ဆက်ပြောရင်း ကမ်းခြေမှာ လမ်း လျှောက်နေမိသေးသည်။

ဘန်ဂလိုရှေ့ ရောက်တော့ တံခါးက ပွင့်နေသဖြင့် အမြန် တက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ဘဝပေါ်မှာ သားလှီးစားနှင့် အမဲသားတွေကို အကွင်း
လိုက် လှီးနေသော မေမိကို အံ့သြစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

မေမိက ခပ်အေးအေး လှည့်ကြည့်ရင်း...

“မောင် မြည်းဖို့ အမဲသား ကြော်ပေးမလို့လေ၊ အသားကောင်း
လို့ချင်လို့ မေမိကိုယ်တိုင် အစောကြီး သွားဝယ်ထားတာ”

သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် တုန်လှုပ်သွားရသည်။
တိ... တိ... တိ...

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။ ပိုးဒါလီဆီက။

ဝရန်တာ ပြန်ထွက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

❖ ❖ ❖ ❖

ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ထွက်သွားတာပဲ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ
ရှိသေးတာ”

“အဟင်း... ကိုကို လွမ်းလို့၊ ပြန်ရောက်ရင် ပိုးသူငယ်ချင်း
တွေကို ပြောပြလိုက်တော့မယ်နော်”

“ပြောပေါ့ ပိုးရဲ့... မင်္ဂလာသတင်းပဲဟာ”

“အဲဒါ ပြောချင်လို့၊ ဒါပဲနော် ကို”

ပြောပြီး ပိုးဒါလီ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါသည်။

တစ်ဖက်ကူရှင်ပေါ်မှာ စကားဖြူတစ်ပွင့် ရောက်နေသည်ကို
ပင် သတိမထားမိ။ ကားကို အာရုံစိုက်မောင်းရင်း ကြည်နူးစွာ သီချင်း
လေး ညည်းနေမိသည်။

ထိုစဉ်...

ကား Air-con အပေါက်ထဲမှ အငွေ့ဖြူဖြူတွေ အူခနဲ ထွက်လာသည်။ စိမ်းရွှင်ရွှင် ခံစားမိ၍ Air-con ပိတ်လိုက်သော်လည်း အငွေ့တွေက ဆက်ထွက်နေဆဲ... .

“ဟင်... ဘာအငွေ့တွေပါလိမ့်... ဖရူး... ဖရူး”

အငွေ့များက များပြီး တဖြည်းဖြည်း မွန်းကွပ်မွန်ထူလာသည်။ ချောင်းတွေလည်း တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာ၍ ကားမှန်ချသည့် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ထူးဆန်းစွာပင် ကားမှန်တွေက ချလိုမရတော့။

ထိုအချိန်မှာ ကားက တံတားတစ်ခုဆီ ဦးတည်နေလေပြီ။ ပိုးဒါလီ စိတ်ထဲ မသိုးမသန့် ဖြစ်လာပြီး ဘေးမှာ တစ်ခုခု ရှိနေလားဆိုပြီး လှည့်အကြည့်... .

“အား... .”

သူမဘေးမှာ ရှိနေသူကတော့ ဆံပင်ဖါးလျားချထားသော မိန်းမတစ်ယောက်... .

ကြောက်စိတ်ဖြင့် တုန်ယင်မှင်တက်နေစဉ်မှာပဲ ထိုမိန်းမ မျက်နှာကြီးက အနားတိုးလာပြီး... .

“ဟဲ့... ကောင်မ... နင်လုယူသွားတာ ငါ့ချစ်သူဟဲ့”

“အား... မဟုတ်ဘူး”

ထိတ်လန့်စွာ အော်ပြောရင်း ပိုးဒါလီ သွေးပျက်လာတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ လက်မည်းမည်းနှစ်ဖက်က ကားစတီယာတိုင်

ကို လမ်းဘေး ဆွဲချလိုက်သည်။ ပိုးဒါလီ ရှိသမျှအားနှင့် ကြောက်ရွံ့စွာ ပြန်ဆွဲလိုက်သော်လည်း... .

ကားလေးက လမ်းဘေးတွင်ကာထားသော အုတ်တိုင်တွေကို တဝုန်းဝုန်း ဆင့်တိုက်ရင်း နောက်ဆုံး တံတားအဝင် အုတ်နံရံကြီးကို ဦးတည်ကာ... .

“ဝုန်း... .”

“အား... .”

အမှောင်လောကတစ်ခုက ပိုးဒါလီကို ကြီးစိုးလိုက်လေသည်။

အခန်း(၅)

ဘန် ဂလိုထဲတွင် မိုးကိုကို ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

“ခွမ်း..”

မေမိကိုကြည့်ရင်း တစ်ခုခုပြောရန်အတွက် မိုးကိုကို စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် သောက်နေသော ဝိုင်နီခွက် လွတ်ကျကာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲထွက်သွားသည်။ လန့်ပြီးလှမ်းအကောက်မှာ ဖန်ခွက်စုစူးပြီး သွေးဖြာခနဲ ထွက်လာသည်။

“ဟာ... တောက်”

မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

မေမိ ပလာစတာ သွားယူပြီး လက်ထိပ်မှာ ပတ်ပေးသည်။

“နမောနမဲ့နဲ့ မောင်ရယ်”

ပြောရင်းပင် မိုးကိုမျှော်နှာပေါ်က ပိုးဒါလီ ကပ်ပေးခဲ့သော ပလာစတာကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲခွာလိုက်သည်။ မိုးကိုကို ယောင်ယမ်းပြီး

စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘာဒဏ်ရာမှ ရှိမနေတော့။

မိုးကိုကို သက်ပြင်းကို ချရင်း...

“မေမိ... မောင်ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ပြောလေ”

တိုးဖွစွာ ဆိုလာသည်။ နှမ်းလျှိုးဖြူလျော်သလို ဖြစ်နေသော

မေမိမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ပိုးဒါလီနှင့်သူ့အကြောင်း ပြောပြရန် ပြင်စဉ်...

ဖုန်းက မြည်လာပြန်သည်။

ရဲခေါင်ဆီက။

မေမိကို ခဏဟု ပြောပြီး ဝရံတာ ထွက်လိုက်၏။

“ပြော... ရဲခေါင်”

“သော်က... သော်က... ပိုးဒါလီ ဆုံးသွားပြီကွ”

“ဘာ... ဘယ်လို... ဘယ်လို...”

သွေးရူးသွေးတန်း ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် မိုးကိုကို၊ သူ့ကားက တံတားအုတ်ခုံကြီးကို ဝင်

တိုက်မိတာတဲ့၊ အဲဒီနေရာမှာပဲ မင်းနာမည်ကို တရင်း ဆုံးသွားတယ်။

အဲဒါကြောင့် မင်းကိုတောင် ရဲက တွေ့ချင်နေတယ်... သူ့အလောင်းကို ရန်ကုန်သယ်သွားကြပြီ”

ရင်ထဲမှာ ဆို့တက်လာသည်။

ပိုး ဆုံးပြီတဲ့လား...

မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ပါးစပ်က ရေရွတ်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။

ထိုစဉ်...

“ဘာတဲ့လဲ မောင်... သတင်းကောင်းလား”

နောက်ဘက်မှ မေမိအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မိုးကိုကို ဘာမှ ပြောမရတော့ဘဲ မျက်ရည်အပြည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ကားဆီသို့ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းသွားလိုက်မိသည်။

ဝရန်တာပေါ်မှ မေမိသည် မိုးကိုကိုကျောပြင်ကို ခပ်တွေတွေ

စိုက်ကြည့်ရင်း...

မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်လေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့်...

၇

စခန်းထဲမှာ မိုးကိုကို ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း ထိုင်နေမိသည်။
စခန်းမှူး ထုတ်ပြသော အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က ပိုးဒါလီ၏သွေးအလူးလူး
ပုံများကိုပင် မကြည့်ရက်တော့။ ရင်တစ်ခုလုံး ကြေပျက်သုဉ်းသလို
ခံစားနေရသည်။

မေးစရာရှိတာတွေ မေးပြီး စခန်းမှူးက သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါ
သည်။ စခန်းထဲက အထွက်မှာ သတင်းထောက်တွေ ဝိုင်းအုံလာပြန်
သည်။

“ရဲအဖွဲ့က မင်းသားကို ဘာပြောပါသလဲ”

“ဒါဟာ မတော်တဆလား... ဒါမှမဟုတ် လုပ်ကြံမှုလို့ ယူ
ဆ... ”

“မင်းသား တွဲဖူးတဲ့ကောင်မလေးတွေထဲက တစ်ယောက်

ယောက်ကများ... ”

မဖြေချင်သောမေးခွန်းကို အစီအရိ ကြားနေရသည်။

ခေါင်းကိုသာ ငုံထားလိုက်၏။

ရဲခေါင်က သူ့ရှေ့တိုးထွက်ရင်း...

“မင်းသား စိတ်ထိခိုက်နေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ တစ်ခုခု ထူးခြားရင်
ပြောပါမယ်... ခွင့်ပြုကြပါဦး”

စိတ်ထိခိုက်နေသော သူ့ကို ရဲခေါင်က အိမ်အထိ ကားမောင်း
၍ လိုက်ပို့ပါသည်။

“အနားယူဦး မိုးကိုကို၊ ငါပြန်ဦးမယ်... အလုပ်တွေလည်း
ရွှေ့ထားလိုက်မယ်လေ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဂဲခေါင် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မနက်ကမှ နန္ဒ လာပေးသွားသော ဓါတ်ပုံထုတ်ကလေးကို ကြည့်ကာ ငိုနေမိသေးသည်။

“ဒီပုံတွေထဲမှာ တစ်ခုခု ခင်ဗျားတွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ... ဓါတ်ပုံပြပြီး ငွေညစ်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်က ဓါတ်ပုံသမားပါ။ ကျုပ် တစ်ပတ်အတွင်း ရိုက်ခဲ့တဲ့ သူတို့ပုံတွေတိုင်းမှာ အရိပ်တစ်ခု ပါနေလို့ စေတနာနဲ့ လာပြတာဗျ”

နန္ဒစကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း ဓါတ်ပုံတွေကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ မိုးကိုကိုနှင့်ပိုးဒါလီတို့၏ပုံတိုင်းမှာ အရိပ်ဖြူတစ်ခု အမှန်တကယ် ရှိနေသည်ပဲ။

ဘာလဲဆိုတာကိုတော့ ရဲခေါင် မတွေ့ရ။

မိုးကိုကို စိတ်သောကရောက်နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဒီအကြောင်းတွေကို သူ စကားမဟခဲ့...။

အထုတ်ထဲမှာ CD တစ်ချပ်ပါ ပါနေ၍ ကွန်ယူတာထဲ ထည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မော်နီတာထဲမှ ပုံရိပ်သည် အနည်းငယ် ပိုရှင်းလင်းလာသည်။

“ဟင်... မေ... မေမီနဲ့ ပုံစံဆင်နေပါလား”

ရဲခေါင် ရေရွတ်ရင်း အထိတ်တလန့်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ စဉ်းစားပြီး ကွန်ယူတာနှင့် ပြုလုပ်ထားသော special effect တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပဲဟု ထင်မိပြန်သည်။

မေမီဖုန်းနံပါတ်ကို သတိရ၍ တစ်ခုခုများ ထူးခြားနိုင်မလားဆိုသောအတွေးဖြင့် ဆက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖုန်းဝင်သွားသော်လည်း ထူးသံမကြားရ။

ဖုန်းဖွင့်ကိုင်ထားမှန်း သိ၍ ရဲခေါင်က...

“ဟယ်လို... ငါ ရဲခေါင်ပါ မေမီ၊ မင်းသားနဲ့ ဆုံဖြစ်သေးတယ်ဆို... သူ့ကိုထပ်မနှောက်ယှက်စေချင်ဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ဖုန်းထဲမှ အူလှိုက်သဲလှိုက် ရယ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရဲခေါင် ကြောင်နေစဉ် ဖွင့်ထားသောတီဩမှ သတင်းက အတိုင်းသား။

“ယနေ့ နေ့လယ်နှစ်နာရီခန့်တွင် ရွှေနီလာ ကွန်ဒိုမီနီယံအောက်မှာ”

တစ်ခုအတွင်းမှ ပုပ်ပွနေသောအလောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့ရတယ်။ သေဆုံးသူဟာ တစ်ဦးတည်းနေသော အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် မေမိဟု သိရပြီး စန်းသော်တာ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့သမီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

စုံစမ်းချက်အရ သူမကိုယ်သူမ လွန်ခဲ့သောဆယ်ရက်ခန့်က သတ်သေခဲ့တယ်လို့ ယူဆထားပါတယ်ရှင်”

“ဘုရားရေ... မေမိ သေခဲ့တာ ဆယ်ရက်တောင် ရှိပြီတဲ့”

ရဲခေါင် ကျောရိုးတလျှောက် စိမ့်တက်လာသည်။

ထိုစဉ်...

မပိတ်ရသေးသောဖုန်းထဲမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သံ

တစ်ခု ထွက်လာ၍ လန့်ပြီး ဖုန်းလွတ်ကျသွားလေသည်။

မေမိဖုန်းထဲမှ ထိုအသံသည်...

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

၁၆

ပုံတွေ ပေးလိုက်လျှင် ပြီးပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ပြီး အခန်းသို့ နန္ဒ ပြန်လာခဲ့သည်။ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မင်းသားမီးကိုကိုကို ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ ဆန္ဒမရှိတော့။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်မောရသည်။

တိုက်ခန်းသော့ကို ဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည်။ သူ အပေါ်အတို ချိတ်နေစဉ် စေ့ထားသောတံခါး အလိုလို ပွင့်လာပြီး ပြန်ပိတ်သွားသည်ကို သတိမပြုမိလိုက်။

မီးဖွင့်၍ မျက်နှာသစ်နေစဉ် အနံ့အသက်တစ်ခုကို ရှူရှိုက်လိုက်မိသည်။ ပုပ်အံ့အံ့အနံ့မို့ ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထသွားရ၏။

တံခါးဘက်ကို ကျောပေးနေရာမှ နောက်ဘက်မှ တစ်ယောက်ယောက် ကြည့်နေသလို ခံစားလာရသည်။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်သံကိုလည်း ရှူးခနဲ ရှူးခနဲ ကြားနေရသလိုလို။

မဝံ့မရဲနှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အား. . . .”

နန္ဒ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက်မိသည်။

အဖြူရောင်ဂါဝန်ပေါ်မှာ သွေးပုပ်တွေ ပေပွလျက် မျက်ကွင်း
ညိုညို ဆံပင်စုတ်ဖွားကြီးနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်။

“ခင်. . ခင်ဗျား. . ဘယ်သူလဲ. . ဘယ်. . သူ. . လဲ”

ကြောက်လွန်း၍ နန္ဒ စကားပင် ပြောမရတော့။

ကြောက်လန့်တကြား ဆုတ်ရင်း ခုံနှင့် တိုက်မိကာ ဖင်ထိုင်လဲ
ကျသွားသည်။

ထိုသရဲမကလည်း သူ့ရှေ့ လေးဘက်ထောက်ကာ တရွေ့ရွေ့
တိုးကပ်လာနေပြီ။

“မလာနဲ့. . . မလာနဲ့”

နန္ဒလည်း ဖင်ထိုင်လျက် နောက်ဆုတ်ရင်း မျက်စိမှိတ် အော်
နေမိသည်။ ရေချိုးခန်းနေရာ ရောက်တော့ တံခါးခံနေ၍ နောက်ဆုတ်
လို့မရတော့။

မျက်စိကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်. . . .”

သူ့ရှေ့မှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေတော့။

“ငါ အိပ်ရေးတွေ ပျက်ပြီး ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ မြင်နေ
တာများလား”

သက်ပြင်းကို ချလိုက်စဉ်မှာပဲ သူ့နောက်က ရေချိုးခန်းတံခါး
ဆတ်ခနဲ ဟလာသည်။

ပြန်းခနဲ နန္ဒ သိလိုက်ပြီး အာခေါင်ခြစ်၍. . .

“အား. . . .”

ထိုအသံနှင့်အတူ နောက်မှ တစ်ယောက်ယောက် ဆောင့်ဆွဲ
လိုက်သလို လွင့်ခနဲ မြောက်ပါသွားပြီး ရေချိုးခန်းတံခါးက ပြန်ဆောင့်
ပိတ်သွားသည်။

ခဏအတွင်း သွေးစီးကြောင်းတွေက တံခါးအောက်ဘက်မှ
စေးပျစ်စွာ စီးကျလာတော့သည်။

တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်သွားလေ
တော့သည်။

အခန်း(၆)

ကား မောင်းနေရင်း မိုးကိုကို၏ဖုန်းကို ရဲခေါင် ခေါ်
နေမိသည်။ ဖုန်းက ချက်ချင်းမရ။ ထပ်ကာထပ်ကာ ခေါ်တော့မှ ဖုန်းက
ဝင်သွားသည်။

“ဟယ်လို. . . မိုးကိုကို မင်းအိမ်မှာပဲလား၊ ငါ မင်းဆီ လာနေ
တယ်”

“ဟေ့အေး. . . ငါ အပြင်မှာကွ၊ ဝယ်စရာရှိလို့၊ ငါ့အခန်းကပဲ
စောင့်နေလေ၊ မင်းမှာ သော့အပိုရှိတာပဲ”

“အေး. . . အမြန်လာခဲ့ မိုးကိုကို. . . အရေးကြီးတယ်”

ပြောရင်းမှာပင် မိုးကိုကို ဖုန်းချသွားသည်။

မိုးကိုကို၏ တိုက်ခန်းထဲ ရောက်ရောက်ချင်း နန္ဒပေးခဲ့သော CD ကို Laptop ကွန်ပျူတာထဲထည့်ကာ အသည်းအသန် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ပေါ်လာသောအဖြူရိပ်ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း..

ဒါ.. ဒါဆို.. ဒီကင်မရာမင်း ရိုက်ထားတာ မေမိအရိပ်အစစ်တွေ.. သရဲမအရိပ် အစစ်တွေပဲပေါ့။

ထိုစဉ်..

ဖျတ်ခနဲ မီးပြတ်သွားသည်။

Laptop ကွန်ပျူတာ မျက်နှာပြင်ကတော့ လင်းနေဆဲ။

ကွန်ပျူတာစကရင်ပေါ်မှာ မိုးကိုကိုနှင့်ပိုးဒါလီတို့ ဈေးဝယ်နေသောပုံတွင် ထင်ရှားသော မေမိပုံကြီးက ဘေးနားမှာ ရှိနေသည်။ ရုတ်တရက်ပင်..

ဘာလုတ်မှ မထိရဘဲ မေမိမျက်နှာကြီးက ကွက်၍ ကြီးကာ ငြိမ်းခနဲ ကြီးလာသည်။

“ဟာ..”

ရဲခေါင် လန့်ပြီး ကွန်ပျူတာကို ပိတ်ချလိုက်၏။

နောက်သို့လည်း ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်..

တိတ်ဆိတ်သောအမှောင်ထဲမှ အသက်ရှူသံတစ်ခုသည် သူ

နှင့် နီးကပ်လာသလို ခံစားလာရသည်။

လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆိုတင်းကျပ်ပြီး အာခေါင်တွေ ခြောက်ကာ ဆံပင်တွေပါ ထောင်တက်သွားသည်။

ဒါ သူ့ကို မေမိ ခြောက်လှန့်ပြီ။

ထိုသို့တွေးလိုက်မိလျှင် အနံ့ဆိုးကြီးတစ်ခုက သူ့နှာခေါင်းဝသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာသလို ခံစားလာရပြန်၏။

ကြောက်ကြောက်နှင့် အမှောင်ထဲ လှည့်ကြည့်မိတော့လည်း ဘာမှမရှိ။

ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ ရပ်နေရင်း ကြောက်သေးက ဘောင်းဘီကြားမှ စီးကျလာသည်။

ထိုစဉ်..

ခြေသံတရှုပ်ရှုပ် ကြားရလာသဖြင့် တစ်ဖက်သို့ အမှောင်ထဲ လှမ်းအကြည့်..

“အား..”

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးရဲရဲကြီးကို မြင်လိုက်ရပြီး ဂျှတ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ရဲခေါင်၏အာခေါင်ခြစ်အော်သံက အမှောင်ထဲ ပျံတက်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံး သူ့သတိရလိုက်မိသည်က လွန်ခဲ့သောတစ်လခန့်က စကားသံများပင်ဖြစ်တော့သည်။

“ငါ မောင်နဲ့ စကားပြောချင်တာ ရဲခေါင်၊ နင်နဲ့ ပြောချင်တာ

မဟုတ်ဘူး”

ကော်ရစ်တာတလျှောက် ဒေါသသံနှင့် ပြောရင်း မေမီ လိုက်လာသည်။

ရဲခေါင်က သိပ်မပြောချင်သလိုပုံစံဖြင့်. . .

“သူ့ မရှိဘူး မေမီ” -

“ဘာ. . . သူ့ကားကို အောက်က ကားပါကင်မှာ ငါမြင်ခဲ့တာပဲ၊ သူ့ ရှိကိုရှိတယ်”

“ကားက ပျက်နေတာ၊ သူ့ တက်စီနဲ့ ထွက်သွားတာ”

“ဘယ်လို. . . ကားက အသစ်ကြီးပဲဥစ္စာ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး”

မေမီက မလျှော့သေး။

ရဲခေါင်ကလည်း. . .

“ကဲ. . . မေမီ. . . လာရစ်မနေနဲ့၊ ငါ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ နင်နဲ့

မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်နေတာဟေ့”

မေမီ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ. . .

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တာဝန်မဲ့တဲ့ကောင်”

ခနဲသလို ရယ်ရင်း ရဲခေါင်က. . .

“တာဝန်ဟုတ်လား. . . ဖြစ်တုန်းက နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး သ

ဘောတူလို့ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလေ. . . ခုမှ. . .”

“တော်တော့ ရဲခေါင်၊ ရတယ်လေ. . .”

ခက်ထန်သောမျက်နှာနှင့် မေမီ ရေရွတ်လိုက်သည့်စကားသံကို ရဲခေါင် ပီပီသသ မြင်ကြားလိုက်ရလေသည်။

“မျိုးမစစ်ကောင်. . .”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ကား ပါကင်မှာ ကားရပ်ပြီး ဓါတ်လှေကားမှ တိုက်ခန်းဆီ
သို့ မိုးကိုကို တက်လာခဲ့သည်။

အခန်းသောဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခန်းတည်း ကွက်ပြီး
မီးပြတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရေရွတ်ရင်း LED မီးအိမ်လေး ဖွင့်ကာကြည့်လိုက်တော့ ပြန်
ကျဲနေသော ဓါတ်ပုံများကိုတွေ့ရပြန်သည်။

ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မော်နီတာမှာ ပေါ်လာ
သည်က မေမီမျက်နှာကြီး။

“ဟင်... ဒီဓါတ်ပုံတွေက”

စိတ်ဝင်စားသွားပြီး တစ်ပုံချင်း ဆက်ကြည့်နေမိသည်။

ပေါ်လာသည်က မေမီအရိပ်တွေ ပါနေသော သူနှင့်ပိုးဒါလီတို့
၏ပုံများ။

သူ အံ့သြတုန်လှုပ်နေစဉ်မှာပင် ဖျတ်ခနဲ မီးပြန်လင်းလာပြီး
အသင့်ပွင့်နေသောတီဌိမ့်မှ အထူးသတင်း ပြန်လွှင့်နေသည်။

ကြည့်ရင်း နားထောင်နေရင်းပင်...

လွန်ခဲ့သောဆယ်ရက်ကျော်ကပဲ မေမီ သေဆုံးပြီးကြောင်း
သိလိုက်ရသောအခါ...။

ဆံပင်တွေ ပြင်းခနဲ ထောင်ပြီး ကျောရိုးတလျှောက် စိမ့်တက်
ကာ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။

ငါ... ငါ... ချောင်းသာမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ မေမီက သေနေပြီးသား
ပေါ့...။

ဘုရား... ဘုရား...။

ထိုစဉ်...။

မီးက ဖျတ်ခနဲ ပြတ်သွားပြန်၏။

အမှောင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်စွာနေရင်း ခြေထောက်ကို ထောက်
ကပ်အရည်တွေက လာထိလာပြန်သည်။

ကိုယ်ကို ငဲ့ကိုင်ကာ လက်နှင့် တို့ပြီး နမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဒါ ညီစို့စို့နဲ့ သွေး... သွေးတွေပဲ”

တံတွေးကို ခဲရာခဲဆစ် မျိုချရင်း သွေးစွပ်ကြောင်အလိုက်
မှောင်ထဲမှာ ရှေ့တိုးသွားနေမိသည်။ သွေးလမ်းကြောင်းတစ်ခုအိမ်

ခန်းထဲ ဦးတည်နေ၏။

အိပ်ခန်းထဲ ရောက်လာချိန်မှာတော့ မီးက ဖျတ်ခနဲ ပြန်လင်းလာသည်။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ မိုးကိုကို တွေ့လိုက်ရသည်က...။

မေးရိုးပြုတ်ပြီး လျှာတွေ အုံ့လိုက်ထွက်နေသော ရဲခေါင်၏ အလောင်းက သွေးအိုင်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး။

ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ပြီး မူးဝေမတတ် ဖြစ်သွားမိသည်။

ဦးထောက်ထိုင်ပြီး လူငယ်ချင်းပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ လက်တင်ကာ...။

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ ရဲခေါင်ရာ၊ မင်းကို ဘယ်သူလုပ်တာလဲ မေမိလား..”

ထိုစဉ်...။

သွေးစွန်းနေသော ရဲခေါင်၏လက်က သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲရင်း ပြုန်းခနဲ မျက်လုံးကြီး ပွင့်လာသည်။

“အား... မလုပ်နဲ့”

သော်က ကြောက်လန့်တကြား လက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်တော့မှ ဇက်ကျိုးပြီး ရဲခေါင် လန်ကျသွားသည်။

တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့။

ထိုအခိုက်...။

“အား...”

အိမ်ထဲရှိ အခြားအိပ်ခန်းထဲမှ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံကို မိုးကိုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

 ကိုကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် ထိုအိပ်ခန်းဆီသို့
 ခြေလှမ်းမိသည်။
 ခြေလှမ်းက မမှန်ချင်။
 အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ...
 ခုတင်ပေါ်မှာ ကျောပေးထိုင်နေသောမေမိကို တွေ့လိုက်ရ၍
 နှိသမျှသွေးတွေ အေးခဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။
 မေမိက သေပြီဆို...။
 ခုတော့ ခုတင်ပေါ်က မေမိက ဖုန်းပြောနေသည်။
 မျက်စိကို ပွတ်ပြီး ထပ်ကြည့်လိုက်၏။
 အခန်းထဲ ဝင်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်လိုက်၏။
 “မေမိ...”

မေမိမျက်နှာက ပြည်းညင်းစွာ လှည့်လာသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှ
 မျက်ရည်စီးကြောင်းကလည်း ပါးပြင်တလျှောက် စီးကျနေသည်။
 သို့သော်...
 နီစွေးသော သွေးမျက်ရည်တွေသာဖြစ်သည်။
 မေမိက ပြန်လှည့်သွားပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ တီဗွီကို ခီမုဒ်ဖြင့်
 ဖွင့်လိုက်သည်။
 တီဗွီပေါ်မှာ ပေါ်လာသည်က အတိတ်၏ပုံရိပ်တွေ။
 ဒီအိပ်ရာ... ဒီအခန်းထဲမှာပါပဲ။
 အိပ်ရာပေါ် လွဲနေသောနီရာကို သူက ရင်ချင်း အပ်လိုက်ရင်း
 ရစ်မူးစွာပြောနေသည်။
 “ကိုချစ်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ နီရာ... အမြဲဖြစ်နေ
 စေရမယ်”
 “တကယ်လား ကိုကိုရဲ့”
 “တကယ်ပေါ့... မင်းက ငါ့ကို နူးညံ့မှုတွေ အပေးနိုင်ဆုံးပဲ
 လေ”
 “ကိုကို... ဟိုမေမိဆိုနဲ့ ပြတ်သွားပါပြီနော်”
 “နီရာလေးကလည်းကွာ... ဘာမှ မပတ်သက်တော့ပါဘူး”
 ပြောရင်း နီရာရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ဖိချလိုက်သည်။
 “အို... ကိုကို”
 ဘာ / မမြင်တော့ဘဲ ရုမ္မက်အမှောင်ထဲ ရောက်နေသော

နှစ်ဦးကို အခန်းဝမှာ အသည်းကွဲစွာ ရပ်ကြည့်နေသူက မေမိပင်တည်း။

တီဗွီမှာ နောက်တစ်ခန်း ပြောင်းသွားပြန်သည်။

ကုန်တင်ကားသမားကြီးက ရှင်းနေသော ရှေ့လမ်းကို ကြည့်၍ အရှိန်တင်လိုက်စဉ်. . .

ရုတ်တရက်. . .

မျက်နှာဖြူရောင်ရောင်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကားမောင်းလာရာလမ်းပေါ် ပြေးတက်လာပြီး ရပ်၍ ကားကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကားသမားကြီးက အော်ပြီး ကားကို လမ်းဘေး ကွေ့ချကာ ဘရိတ်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်၏။

သို့သော်လည်း. . .

လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ ဖုန်းပြောနေသော မိန်းကလေးနှင့် ဖုန်းရုံလေးက ဝှမ်းခနဲ လွင့်စဉ်သွားသည်။

သွေးအိုင်ထဲမှာက ခုနက ဖုန်းပြောခဲ့သူ နီရာ။

တီဗွီဖျတ်ခနဲ ပိတ်သွားသည်။

“ဒါ. . . ဒါဆို ပိုးကို သတ်တာလည်း မင်းပဲပေါ့ မေမီ. . . ဟုတ်လား. . . မင်း. . . သူတို့အားလုံးကို သတ်လိုက်တာပဲ”

သတိဝင်လာပြီး အရူးတစ်ယောက်လို ရေရွတ်ကာ မိုးကိုကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။

မျက်လုံးတွေကလည်း ကြောင်စီစီနှင့်. . .

တကယ့်အရူးတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းမျိုး။

ထိုစဉ်. . .

သူ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးလိုက်တိုင်း ပြတင်းမှ မှန်နှင့် ဓါတ်ပုံမှ မှန်များက တချွမ်းချွမ်း ကွဲကြွေကာ သူ့ဆီ လွင့်စဉ်လာသည်။

မှန်စတွေ စင်ပြီး မိုးကိုကို နောက်သို့ လဲကျသွားသည်။ မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ကာလိုက်သဖြင့် ကိုယ်လုံးနှင့် လက်တွေမှာ မှန်စတွေ စူးပြီး ရဲရဲနီသွား၏။

ဝတ်စုံအဖြူနှင့် မေမိသည် သူ့ဘက်လှည့်ကာ ခြေဆင်း၍ ထိုင်လိုက်သည်။

လက်ထဲမှာ အသားလှီးဓားတစ်ချောင်းနှင့်။ မေမိက သူ့လက်ပေါ် ဓားကို တင်လိုက်သည်။ လက်အလှုပ်မှာပင် ဓားက အသားကို ထိုးခဲ့သွားသည်။

“အား. . .”

ထိုသို့ပင် ခံစားလိုက်ရသူက မိုးကိုကိုပင်ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ဖျံမှာလည်း ဟက်တက်ကွဲ ဓားဒဏ်ရာဖြင့် သွေးတွေ က ရဲကနဲ။

မေမိ လှီးလိုက်တိုင်း. . .

သူမခန္ဓာကိုယ်မှ နေရာတိုင်းကို ထိုးစိုက်လိုက်တိုင်း. . .

မိုးကိုကို ခန္ဓာကိုယ်ပါ လိုက်၍ ဓားဒဏ်ရာတွေ ဖြစ်လာနေတော့သည်။

“အား. . .”

“မလုပ်နဲ့. . .”

“အား. . .”

မချီမဆန် အော်ဟစ်လူးလိမ့်ရင်း အမြင်အာရုံထဲမှာ ပြကွက်
တွေလို မြင်လာရသည်။

သူမကိုယ်သူမ ခါးဖြင့် မွန်း၍သတ်သေပုံများ. . .

သူနှင့်ပိုးဒါလီတို့၏ ဂျာနယ်မျက်နှာဖုံးကို ခါးဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်
သော မေမီ၏နာနာကြည်းကြည်းမျက်နှာ. . .

ထိုဂျာနယ်ကို တစ်စစီ ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပုံများ. . .

ရေခိုးခန်း အိမ်သာသုံး ဒက်တောဘူးကြီးကို မေမီ အကုန်မော့
သောက်လိုက်ပုံ။

ပြကွက်တွေ အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေသည်။

သူနှင့်မေမီတို့ ချစ်စက နေရောင်အောက်မှာ ပျော်ရွှင်စွာ
ပွေ့ဖက်နမ်းနှိုက်နေကြပုံ. . .

မေမီပါးစပ်မှ အမြှုပ်စိမ်းစိမ်းတွေ ထွက်လာပုံ၊

ပြီး. . . တဖန်. . .

စကားဖြူပင်အောက် ဒန်းကလေးပေါ်မှာ ချစ်ရည်လူးရင်း
ဒန်းစီးနေကြသောမြင်ကွင်း. . .

တဖြည်းဖြည်း မေမီ လဲကျသွားပြီး မျက်စိက ပွင့်နေသော
ပြတင်းပေါ်မှ စကားဖြူပန်းလေးကို ကြည့်နေရင်း ပန်းလေးကြွေကျ

သွားသည်နှင့် အသက်ပျောက်သွားပုံများ. . .

ပွင့်နေသော မျက်သားဖြူဖြူများ တဖြည်းဖြည်း မည်းနက်သွား
ပုံများ. . .

ထို့နောက်မှာတော့. . .

ရုတ်တရက် မြင်ကွင်းတွေ ပျောက်ကွယ်ပြီး ယောင်ယမ်း
အော်ဟစ်ကာ မိုးကိုကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသည်။

ထူးဆန်းစွာ. . .

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာဒဏ်ရာမှ ရှိမနေတော့။

ခုတင်ပေါ် မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘယ်သူမှ မရှိ။
ကွဲနေသော မှန်စများမှအပ အခန်းထဲမှာ ပကတိ ငြိမ်သက်နေ
လေသည်။

ဟူး. . . ။

သက်ပြင်းကို အလုံးလိုက် ချရင်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

မှန်စတွေ ခြေဖဝါးထဲ စူးကုန်၍ အားခနဲ အော်မိသည်။

မှန်စတွေကို ကြည့်ရင်း ကြောက်စိတ်ပြန်ဝင်လာပြန်သည်။

ဒီအခန်းထဲမှာ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး. . . ။

ခြေထောက်မှ အနာနှင့်ပင် အခန်းထဲမှ ဝရန်းသုန်းကား ပြေး
ထွက်လာခဲ့သည်။ ထော့နင်းထော့နင်းနှင့်ပင် ကားဆီသို့ ပြေးသွားမိင်း။

ကားရှေ့ရောက်တော့ မိုးကိုကို လဲပြိုမတတ်ဖြစ်နေပြီ။

အသက်ကို အငမ်းမရ ရှူသွင်းပြီး ကားတံခါးကို ချော့ဖွင့်

လိုက်၏။ သော့က လက်တုန်ပြီး ချက်ချင်းဖွင့်မရချင်။

နောက်မှ တစ်ယောက်ယောက် လိုက်လာမည်ကို တွေး

ကြောက်ရင်း မိုးကိုကို ဇောချွေးတွေ ပြန်လာမိသည်။

ညပင် မှောင်စပြုနေပြီ။

ခဏနေမှ ကားတံခါးက ဖွင့်လို့ရသွား၏။ ကားကို အရှိန်

ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်လိုက်သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

၇

ရား.. . ဘုရား.. . ငါနဲ့ ချောင်းသာမှာ အိပ်ခဲ့တာ သမီး
မေမီပါလား။

တွေးရင်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထမိပြန်သည်။ ကားမောင်းရင်း
နောက်ခုံဘက်မှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာမှာကိုလည်း စိတ်တထင့်ထင့်နှင့်
လှည့်လှည့်ကြည့်ရသေးသည်။

အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် လမ်းကွေ့တစ်ခုကို ချိုးချလိုက်တော့...

ဘွားခနဲ ကားမီးရောင်တည့်တည့်မှာ ရပ်နေသောဝတ်စုံအပြု
နှင့် မေမီ။

ကားက အရှိန်ပြင်းနေသဖြင့် ချက်ချင်းပင် မေမီက သူ့ကားဆီ
သို့ ရပ်ခနဲ တိုးဝင်လာသလိုမျိုး။

“ဟာ... ”

ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ကားစတီယာတိုင်ကို ကွေ့ချလိုက်သည်။

ကားက ချာခနဲ ယမ်းသွားပြီး လမ်းဘေးသစ်ပင်ဆီသို့ ပြေးဆောင်ကာ သစ်ခက်သစ်ကိုင်းတွေက ကားမှန်ကို ထိုးခွဲလျက် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

“ခွမ်း...”

“ဝုန်း...”

“ဒိုင်း...”

မိုးကိုကိုတစ်ယောက် ဆက်သွယ်မှုဧရိယာမှ ပြင်ပကမ္ဘာသို့ မှောင်အတိဖြစ် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“အား... အီး... ကျွတ်... ကျွတ်”

ဝမ်းဗိုက်တစ်လျှောက် ပြင်းစွာသော နာကျင်မှုတွေနှင့် မိုးကိုကိုသတိပြန်ဝင်လာသည်။ အွတ်ခနဲ ချောင်းဆိုးလိုက်တော့ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးစတွေ လွင့်စဉ်ကျလာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း လှုပ်မရအောင် တောင့်တင်းနေသည်။

နာကျင်မှု ရှိရာ ဝမ်းဗိုက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကားမှန်တို့ ဖောက်ဝင်လာသော သစ်ကိုင်းက သူ့ဗိုက်ကိုဖောက်ကာ ကျောအထိ စူးဝင်နေပြီ။

ကားမီးရောင်က သစ်ပင်ဆီမှာ လင်းဝင်းပြာကျနေ၏။

“ရှင် ဘာလို့ ကတိမတည်တာလဲ”

“ဟင်...”

အသံကြောင့် ကြည့်မိသည်။

မေမိက သူ့ဘေးခုံတွင် မျက်နှာဖြူဖန်ဖန်နှင့် ထိုင်နေ၏။

မိုးကိုကိုသည် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကြောင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ကြိုးစားဆွဲထုတ်ရင်း မေမိကို ကြည့်လျက်...

“အား.. အီး.. မင်း ဒီလောက်အထိ ဖြစ်သွားဖို့ မောင် မရည်စွယ်ပါဘူးကွာ.. အား.. အ”

နာကျင်မှုကြောင့် မေ့မြောသလိုဖြစ်ကာ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က ကမ်းခြေဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။

“မေမိ... မောင် အရင်ထက် အောင်မြင်လာပြီကွာ၊ မေမိ မောင့်ကို လက်ထပ်မလားဟင်”

ကမ်းခြေမှ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသောလေပြည်ကြောင့် မေမိ ဆံနွယ်စတွေ လွင့်ဝဲနေကြသည်။

မေမိက သူ့ပခုံးပေါ် ခိုနွဲ့လိုက်ရင်း...

“ဟင့်အင်း... မောင့်ကို မေမိက ကျောရရုံ ကြိုတာရှင့်၊ အတည်ယူဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး”

“ဟာ... ဒါဆို မောင်ပဲ လူပျိုရည် ပျက်ရတော့မှာပေါ့... ဟုတ်လား”

မေမိက တခစ်ခစ် ရယ်တော့သည်။

သဲသောင်ပြင်ပေါ် နှစ်ဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း မိုးကိုကိုက...

“မောင်ကတိပေးပါတယ် မေမိ၊ မေမိဟာ မောင့်ရဲ့တစ်ဦး

တည်းသောချစ်သူနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူပါပဲ”

နဖူးလေးကို ကြင်နာစွာ ငုံမွှေးရင်း...

“မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမိ ထာဝရ ပျော်ရွှင်ရမှာပါကွာ”

“ရှင် ဘာလို့ ကတိမတည်တာလဲ”

ခပ်တင်းတင်း စကားသံက နံဘေးမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ မိုးကိုကို၏ ရီဝေနေသောစိတ်က လက်ရှိအနေအထားဆီ ပြန်ရောက်ပြီး နာကျင်မှုတွေနှင့်...

“အား... အင်း... သေချာတာက မောင် မင်းကို တ... ကကယ်ချစ်ခဲ့တာပါကွာ၊ အဲဒါလေးကိုတော့ မေမိ ယုံပေးပါ... အား... အီး”

ချစ်သူ၏နာကျင်မှုကို ကြည့်ရင်း အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးခဲ့ရသူ မေမိလည်း မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။

နာကြည်းလွန်းလို့သာ ခုလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဥပါဒါန့် အစွဲအလမ်းကြောင့် လွတ်ကျွတ်သူ မဟုတ်ပေမယ့် အချစ်ဆုံး ချစ်ခဲ့ရသူပဲလေ။

“မင်း ဒီလောက်နာကြည်းသွားအောင် မောင် လုံးဝမရည်စွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ မောင် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မောင်အမှားတွေအတွက် ဒီဘဝမှာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မေမိရယ်၊ မောင်... မောင်လေ... မေမိကို နောင်ဘဝဆိုတာ... ချစ်ခဲ့ရင် ပြန်ပေးဆပ်ပါ့မယ်... အား... အ... အ...”

☺ မာကမ္မာဗျဇာနည် ☺

အခန်း(၇)

နေ့ရက်လတချို့... အလီလီ... ကြွေလွင့်ရွေ့လျား
သွားပြီးနောက်...

ဘုရားရိပ်သည် အေးမြလွန်းလှသည်။

ဆည်းလည်းသံတွေကလည်း တချင်ချင်။

ရွာဦးရှိ ရန်ပြေမန်ပြေ စေတီလေး၏ထီးတော်ကို မိုးကိုကို
ဖူးမျှော်ငေးရီနေမိသည်။

ဤရွာဦးစေတီ၏ထီးတော်ကို သူ ပထမတစ်ခေါက် ခိုက်တူး
ရေးလာစဉ်က လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့်

လား မသိ၊ သူ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့ပေ။

ကူညီခဲ့သောလူတစ်စုကြောင့် သူ ဆေးရုံရောက်ခဲ့သည်။

အူတစ်ပေခန့် ဖြတ်တောက်ခဲ့ရပြီး ကျောရိုးတစ်ဆစ် သံမဏိ ထည့်လိုက်ရသည်။

ယခုတိုင် သူ့ခါးမှာ ခါးပတ်ပြားကြီး ပတ်ထားရသေး၏။ ခု ဒီရွာကို ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီးနောက် စိတ်ချရသောအခြေအနေမှ လာခဲ့ရခြင်းသည် အကြောင်းကလေးတွေ ရှိသည်။

သူ့အောင်မြင်စ ဝိရွာကို ရိုက်ကူးရေး လာစဉ်က ဘယ်သူမှ မသိလိုက်သော ဇာတ်လမ်းလေး ရှိခဲ့သေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ခန့်ကပေါ့။ သူနှင့် ဒါရိုက်တာ တည်းခိုသောအိမ်မှ ဇင်သူဆိုသော လှပကြည်စင်သည့် အရိုင်းပန်း အပျိုပေါက်လေးသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဇွတ်တိုးဝင်ဖူးခဲ့သည်။

ဒါရိုက်တာကြီးကပင် လှသောဇင်သူကို မင်းသမီး တင်မည်ဟု ခွင့်တောင်းသော်လည်း ရိုးအေးသော ဇင်သူဖခင်ကြီးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို ခွင့်မပြုခဲ့ချေ။

သူ့ကိုယ်တိုင် ခွင့်တောင်းရအောင်လည်း ထိုစဉ်က သူနှင့် ဂြိုဟ်တံ ဖြစ်နေသူ ထုတ်ဝေသူ မေမီ ပါလာ၍ မျှိုသိပ်နေခဲ့ရသည်။

ဆေးရုံတက်နေစဉ် သူ့ခုတင်ဘေးသို့ ထိုရွာမှ လူတစ်ဦး လူနာအဖြစ် ရောက်ရှိလာတော့ မိုးကိုကို စုံစမ်းကြည့်မိသည်။

ဇင်သူ၏ဖခင်ကြီး ကျန်ခဲ့သည်လကပဲ ပိုးထိပြီး ဆုံးပြီတဲ့လေ။

ခုဆို အဒေါ်ဝမ်းကွဲဆီမှာ ကပ်နေရသော ဇင်သူလေးလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပေါ့။ သုံးနှစ်ဆိုသောအချိန်က နည်းမှ မနည်းဘဲလေ။

ယခု ဒါရိုက်တာကြီးက စာချုပ်စာတမ်းများ ယူကာ ရွာလူကြီးများနှင့် ဇင်သူတို့အဒေါ်ဆီ သွားနေပြီ။ သော်က ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ဒီနေရာမှာ စောင့်နေမိခြင်းဖြစ်၏။

စေတီကို ဦးချပြီး ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ စကားဖြူပင်လေးများ သွယ်တန်းပေါက်နေသော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီနေရာမှာ ခုံတန်းလေးတစ်ခု ရှိသည်ပဲ။ စကားဖြူတောထဲ သူနှင့်မေမီ လမ်းလျှောက်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ဆန်းတစ်ခုတို့ သတိသွားရမိသည်။

ထိုနေ့က...

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ရွာထဲမှာ သူ့ရှုတင် မရှိသဖြင့် မေမိနှင့်သူ စကားဖြူတန်းလေးအတိုင်း လျှောက်ရင်း စကားပြောနေမိသည်။ ရွာထဲမှာက တစ်အိမ်စီ တည်းခိုရ၍ အမြဲမတွေ့ရတာကြောင့်လည်း ပါသည်ပေါ့။

အဲဒီတုန်းက လမ်းလျှောက်ရင်း ရွာသားတစ်စု စကားဖြူပင်တစ်ပင်ကို အမြစ်ကပါ တူးလှန်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စပ်စုတတ်သောမေမိက အနားသွားကာ...

“ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ ဦးလေးတို့ရှင်”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောလူကြီးက...

“ဪ... ဒီစကားဖြူပင်က နာနာဘာဝတစ်ကောင် ရွာထဲဝင်ကြမ်းနေလို့ပါကွယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား ဦး၊ ကျွန်မတည်းတဲ့အိမ်ကတော့ ပုံပြင်

လို့လို ခဏခဏ ပြောတယ်... မယုံမိခဲ့ဘူး”

လူကြီးက သက်ပြင်းချရင်း...

“မယုံမရှိနဲ့ ကလေးမရေ၊ ဒီတစ်ရွာလုံး ဒီသရဲမ ခြောက်တာမခဲဖူးသူ မရှိဘူး”

“သူက ဘယ်လိုကြောင့် သေရတာလဲ”

မိုးကိုကိုလည်း ဘေးက ရပ်နားထောင်နေမိသည်။

လူကြီးက မျက်နှာမှိုင်းပျံ့ဖြင့်...

“သူ့အရမ်းချစ်တဲ့အချစ်ဦးက သစ္စာမဲ့ခဲ့လို့ကွယ်၊ သူ့ကိုယ်ဝန်လည်း တာဝန်မယူတဲ့အပြင် သူနဲ့ ရတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ငြင်းတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်း အနာကြီးနာပြီး အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ်။

အစိမ်းသေဆို့တော့ သူ့အလောင်းကို ရွာပြင်က ဒီမှာပဲ မြှုပ်ထားတာ၊ အင်း... ခြောက်နှစ်လောက် ရှိရောပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ဒီစကားပင်တွေလည်း မပေါက်သေးဘူး၊ သူ့မြေပုံပေါ်က ပေါက်လာတဲ့ အပင်ဟာ တခြားအပင်တွေထက်လည်းကြီးပြီး စကားဖြူပွင့်တွေလည်း အရမ်းပွင့်တယ်၊ ပြီးတော့ သဘာဝအတိုင်း ရိုးရိုးမကြွေဘူး”

လူကြီးက မောဟန်ဖြင့် စကားကို ခဏရပ်သည်။

စိတ်ဝင်စားနေသော မေမိမျက်နှာပေါ်မှာ သနားရိပ်တွေ လွှမ်းနေသည်ကို မိုးကိုကို မြင်နေရသည်။

လူကြီးက စကားပြန်ဆက်သည်။

“ဒီအပင်က အပွင့်ဟာ သူ တစ်ခုခု ဒဏ်ခတ်တော့မယ်ဆိုရင် လေမတိုက်ဘဲနဲ့ အဲဒီနေရာအထိ လွင့်လာလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီစကားပွင့် ရောက်တဲ့နေရာမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီပဲ”

“ဒါနဲ့ . . . ဘယ်သူတွေကို ဒဏ်ခတ်တာလဲ ဦး”

“သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားမိန်းမ မှန်သမျှပဲ။ သရဲမက လူကို ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲလို့ မတွေးနဲ့ ကလေးမရေ၊ တကယ်သစ္စာဖောက်ရင် မရှုမလှကို သေရတာ။ ဒီဒေသက အယူအဆကလည်း နာနာဘာဝက လူထက် အင်အားနှစ်ဆကြီးတယ်။ ဒေါသနှစ်ဆထွက်တတ်တယ်လို့ ယုံကြည်တတ်ကြတယ်”

မေမိက တွေ့တွေ့ဝေဝေ မျက်နှာထားဖြင့် မိုးကိုကိုကို လှမ်း ကြည့်သည်။

အမိပွယ်များစွာပါသောအကြည့်မျိုး။

သဘောက မိုးကိုကိုရော သစ္စာရှိမှာလားဟူ၍ပင်။

“အခုကော ဦးတို့ ဒီအပင်ကို အမြစ်လှန်နေတာက . . . ”

“ဦးတို့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော် တစ် နေက ကြွလာတယ်။ အဲဒီဆရာတော်ကြီးက ဒါက ဒီလိုအကြောင်းရှိ တယ်။ ဒီအပင်ကို မြေလှန်ပြီး အောက်က အလောင်းကို သရဏဂုံ တင်ဖို့ မိန့်တယ်ကွယ့်။ ဒါမှ သူကျွတ်လွတ်မယ်တဲ့လေ။

ဟိုးက မီးရှို့စင်မှာ သရဏဂုံတင်ပြီးရင် မီးရှို့ကြမှာ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထင်းပုံကြီးကို လှမ်းပြသည်။ မကြာခင်မှာပဲ

သစ်မြစ်အောက်မှ ခေါင်းတလားတစ်ခု ထွက်လာပြီး လူတချို့က ခေါင်း ကို ထင်းပုံကြီးဆီသို့ သွားတင်ကြသည်။

မေမိနှင့်မိုးကိုကိုတို့လည်း အသည်းတအေးအေးဖြင့် ရပ်ကြည့် နေမိကြသည်။

မကြာမီ ဆရာတော်ကြီး ကြွလာသည်။

ကြည်ညိုဖွယ် ငြိမ်းအေးသည့် အရိယာ၏ဂုဏ်အပြည့်နှင့် ဖြစ် သည်။ ရွာသားအားလုံးအပြင် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ထိခြင်းငါးပါးနှင့် ဝတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

ဆရာတော်ကြီးက ကိုရင်လေး ခင်းပေးသော ဇနေကထိုင် ပေါ်တွင် တည်တည်ထိုင်၍ သရဏဂုံ တင်သည်။

ထိုစဉ် . . .

စကားဖြူတောကို လေသုန်သုန် ဝေ့တိုက်လာသည်။

“ဟယ် . . . ဟင် . . . ”

“အခေါင်းက လှုပ်လာသလိုပဲနော်”

“လေတိုက်လို့ ဖြစ်မှာပါ”

တဖြည်းဖြည်း လေသည် ပို၍ကြမ်းကြမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။ လေစီးထဲတွင် အော်သံလိုလို၊ တေးသံလိုလို၊ ခေါ်ထူးသံတွေလိုလို ချော ပြွန်းပြီး ဖျံ့လွင့်နေသလို ထင်လာရသည်။

သစ်ရွက်ကြွေတွေက လေစီးထဲ ဖရိုဖရဲ လွင့်ခါလျက်၊ လေစိုက် ပို၍ကြမ်းလာသည်နှင့် လူတွေ၏မျက်နှာတွေ ပျက်ကာ ဒူးတုတ်ခေါင်း

ငုံရင်း ငြိမ်သက်လို့မရအောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဆရာတော်ကြီးကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် မျက်လွှာ
ချရင်း သရဏဂုံ တင်နေသည်။

သူနှင့်မေမိကတော့ တဖျတ်ဖျတ် လွင့်ခါနေသော အဝတ်
အစားတွေကို ကြည့်ရင်း ဖုန်မှုန့်သဲမှုန့်တွေပါ လွင့်ဝဲလာခြင်းကြောင့်
မျက်စိကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်လျက် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ
ကြောက်လန့်နေကြသည်။

အံ့ဩဖွယ်မြင်ကွင်းမှာ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ကိုရင်လေး အနီး
ဝန်းကျင်မှာတော့ သစ်ရွက်၊ သဲမှုန့်၊ ဖုန်မှုန့်တွေ မပြောနှင့်၊ ရုံထားသော
သင်္ကန်းစပင် လှုပ်မနေ၊ ချပ်ရပ်၍ နဂိုအတိုင်း ရှိနေပါသည်။

ခဏအကြာတွင် သရဏဂုံတင်ပြီး အမျှဝေခြင်းကိစ္စတွေ
ပြီးသွားသည်။ လေထန်နေဆဲ၊ အသံတွေ ဆူညံနေဆဲ၊ ဝဲကတော့ ဝေ
နေသောသစ်ရွက်တွေ လေစီးထဲ ဝဲပုံနေဆဲ။

ဆရာတော်ကြီး မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

ထင်းပုံပေါ်က အခေါင်းကို လှမ်းကြည့်၍ ညာဘက်လက်ဝါး
ဆန့်တန်းလိုက်သည်နှင့် လေကြမ်းသည် ရုတ်ချည်း ရပ်တန့်ကာ သစ်
ရွက်တွေ မြေပေါ်သို့ အားလုံးကျဆင်းလာသည်။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှုက စကားဖြူတောအတွင်း စီးမိုးထား
တော့သည်။

ဆရာတော်ကြီးက...

“ကဲ... ဒကာကြီးတို့ မီးသဂြိုဟ်ကြတော့”

လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ ထင်းပုံကြီးအပေါ်
ခါတ်ဆီ၊ ဒီဇယ်တွေ လောင်း၍ အဝေးမှ မီးတုတ်တွေနှင့် ပစ်ပေါက်မီး
ရှို့ကြသည်။

မီးတောက်မီးညွန့်တွေက ဟုန်းခနဲ ရဲခနဲ။

မီးစွဲလောင်ပြီ။

ထိုစဉ်...

အဝေးမှ အာခေါင်ခြစ် ငိုညည်းသံကြီးလိုအသံကြီးသည် တစ်
တောလုံး တစ်တောင်လုံး မြည်ဟည်းလာတော့၏။

ခေါင်းတလားပေါ်က သံချောင်းတွေသည်လည်း ကြွတက်လာ
ကာ အဖုံးပြုတ်ထွက်ကုန်သည်။

တဖြည်းဖြည်း... တဖြည်းဖြည်းနှင့်...

ခေါင်းတလားအဖုံးကြီး ကြွတက်ကာ ဒေါင်လိုက်ကြီး ကြွတက်
နေစဉ်...

မြေလှန်၍ လှဲချထားသော စကားဖြူပင်ကြီးသည် ယိမ်းထိုး
လှုပ်ခါလာပြီး စကားပွင့်များကို ခါထုတ်လိုက်သလို စကားဖြူပွင့်များ
မြေကြီးပေါ် ပြုတ်မကျဘဲ လေထဲ ဝဲတက်လာပြီး ပျားအုံထဲမှ ထွက်လာ
သော ပျားတန်းကြီးပမာ တန်းစီ၍ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ကိုရင်ရှေ့ ပုံသန်း
ဝဲလှည့်နေသည်။

ဆရာတော်ကြီးက ညာလက်ဖြင့် ခေါင်းတလားခေါ် လက်ညှိုး

ညွန့်လိုက်မှ အမိန့်နာခံသူလို ဝဲလှည့်နေရာမှ ရုတ်ချည်း မီးဟုန်းဟုန်း
တောက်လောင်နေသော ခေါင်းတလားထဲ ဖျံဝဲ ဝင်ရောက်သွားကြ
သည်။

အားလုံးကုန်မှ ခေါင်းတလားအဖုံးကြီး ဝုန်းခနဲ ပြန်ပြုတ်ကျ
တာ ပိတ်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

မီးတွေက အရှိန်ပြင်းပြင်း နေလောင်ကျွမ်းနေကြဆဲ။ ခဏတာ
အသုဘရှူပြီး ဆရာတော်ကြီး ပြန်ကြွသွားသည်။

ရွာသူရွာသားတို့နှင့် မေမိတို့သည် ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းကို
မြင်နေရသကဲ့သို့ ရှိသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း သနားသလို၊ လွမ်းဆွေးသလိုပင်။

မေမိ မိုးကိုကို လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

စိတ်ထဲမှနေ၍ ရွတ်ဆိုလိုက်၏။

“မောင်သစ္စာမဲ့ရင် မေမိလည်း အဲဒီလိုဖြစ်ရပါစေ၊ သစ္စာမဲ့သူ
မောင်နှင့်အပေါင်းအပါတွေကို ကလဲ့စားချေဖို့ ကျိန်ဆိုတယ်”

မေမိ နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရွှနေ၍...

“မေမိ ဘာတွေဆိုနေတာလဲ”

မေမိက...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် မေမိအပေါ် သစ္စာရှိပါနော်”

“အင်းပါ မေမိရယ်၊ ကဲ... ပြန်ကြရအောင်”

“အင်း... ”

ပြန်ခါနီးမှာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးလေးကြီးကို မေမိ မေးခဲ့
သေးသည်။

“ဦး... သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲဟင်”

“စကားဖြူတဲ့ သမီးရယ်”

“စကားဖြူ”

မေမိနှုတ်ခမ်းမှ ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုကြည့်သည်။ တဖြည်းဖြည်း

မီးညွန့်ကျိုးကျလာသောမီးပုံကို သူတို့ ကျောခိုင်းလိုက်ကြ၏။

၆၆၆၆

“ပုဗ္ဗ...ပွမ်”

ဟွန်းတီးလိုက်သောအသံကြောင့် မိုးကိုကိုအတွေးတွေ လွင့်စဉ်သွားရသည်။

မောင့်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ မေမီရယ်ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ပြီး တားဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။

ဒါရိုက်တာကြီးက ကားပြတင်းမှနေ၍ မိုးကိုကိုဆီ လက်မ ထောင်ပြသည်။

ကားနောက်ခန်းမှ တံခါးလေး ပွင့်လာပြီး ခြေသလုံး ဖြူဖြူပင်းဝင်းလေးတစ်ဖက် အရင်ကျဆင်းလာသည်။

ထို့နောက်...

စကားဖြူတောထဲသို့ ကြွကြွရွရွ ဆင်းလျှောက်လာသည့်

နတ်သမီးလေးတစ်ပါးကို မြင်လိုက်ရ၏။

မိုးကိုကိုရင်တွေ သစ်လွင်လှုပ်ရှားလာသည်။

“လှလိုက်တာ”

ကောင်မလေးက သူ့ဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ကိုကြီး...”

“ကလေး...”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခေါ်ရင်း အပြေးလှမ်းလာကြသည်။

မိုးကိုကိုဖိတ်ထဲ အိပ်မက်တစ်ခုအလား...

ထိုသို့ဖြင့်ပင်...

၆ ၆ ၆ ၆

“ကလေးရယ်... လှလာလိုက်တာ”

ဇင်သူက မိုးကိုကိုရင်ခွင်ထဲ ပို၍တိုးဝင်လိုက်ပြီး..

“ကလေးလည်း ကိုကြီးလိုပဲပေါ့၊ ကိုကြီး ကလေးဆီကို ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ အပျော်ကြသွားပြီလို့ ထင်နေတာ... သိရဲ့လား”

“အို... ကလေးရယ်၊ ကိုကြီး ဘယ်တော့မှ သစ္စာမမဲ့တော့ပါဘူးကွယ်”

သုံးနှစ်လွန်မြောက်ခဲ့ပြီးမှ ဇင်သူ၏အလှတရားများသည် ယခင်ထက်ပို၍ လှသွေးကြွကာ မိုးကိုကိုအဖို့ မစွန့်လွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရပြီ။

မိုးကိုကိုက...

“ကလေး... ကိုကြီးတို့နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဟင်... ဒါနိုက်တာကြီးက ကလေးကို မွေးစားပြီး မင်းသမီးတင်ပေးမှာဆို”

ရယ်ရင်း မိုးကိုကိုက...

“အဲဒါက နောက်မှပါ၊ သူ မမွေးစားခင်ကတည်းက သူ့သမီးကို ကိုကြီးက တောင်းထားပြီးပြီကွ... သိရဲ့လား၊ အဲဒါ ကိုကြီးယောက္ခမလောင်းပဲ”

မျက်နှာပေါ် ရှက်သွေးလေးများ ဖြန်းသွားသည်။

ဇင်သူကပဲ...

“ကိုကြီးက လူလည်ကြီးပဲ၊ အပိုင်လုပ်လာတာကိုး”

“ဒီတစ်ခါတော့ လုပ်ပါရစေ ဇင်သူလေးရယ်၊ ကလေးနဲ့ ကိုကြီးဟိုရောက်ပြီး မကြာခင် လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“အင်း... ကိုကြီးသဘော၊ ကလေးက ကိုကြီးနောက် လိုက်ခဲ့မယ့်သူပါ ကိုကြီးရယ်”

နှစ်ယောက်သား တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားလိုက်စဉ်မှာပဲ စကားဖြူတောဆီမှ စိမ့်အေးနေသော လေစီးတစ်ချက်က သူတို့နှစ်ဦးကြားထဲ ထိုးခွဲတိုက်ခတ်သွားသည်ကို တစ်မျိုးလေး ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဒါသည်ပင် မိုးကိုကို၏နောက်ဆုံးအချစ်တဲ့လား။

အပြန်လမ်းသည် လှပနေသည်ဟု မိုးကိုကို ထင်ခဲ့မိသည်က
အမှန်ပင်...။

သို့သော်လည်း...

လောကသည် အရာအားလုံးကို အဆိုးအကောင်း ခွန်တွဲ၍
စနစ်တကျ ဖန်တီးထားပေးသည်က အမှန်ပင်။

မိုးကိုကိုတစ်ယောက် ရှေ့ဆက်၍ ဘဝတလျှောက်လုံး ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရမည်လားဆိုသည်ကို လောကကြီးပဲ သိနိုင်ပါလိမ့်
မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကံကြမ္မာကို ဘယ်လူသားမှ မလွန်ဆန်
သည်မှာလည်း အမှန်တရားပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဇာတ်သိမ်း (သို့) နိဂုံး

နက်ခင်း နေရောင်ခြည်သည် မှန်ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့်
အခန်းထဲသို့ ပြာလဲလဲ ကျဆင်းနေသည်။ နေခြည်နွေးနွေးကို ကြည့်ရင်း
မိုးကိုကိုတစ်ယောက် လန်းဆန်းနေမိသည်။

မိုးကိုကို မြို့ထဲရှိ ငါးလွှာကွန်ဒိုတိုက်ခန်းပေါ်မှ အောက်ဖတ်
လမ်းမဆီ ငေးရီနေမိသည်။

မြို့တော်၏လမ်းမပေါ်မှာ စီရီရွှေလျားနေကြသော ရောင်စုံ
ကားများ၊ လှုပ်ရှားနေကြသော ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနှင့် ရောင်စုံလူ
များ...

အရာအားလုံးသည် တစ်နေ့တာ ဖြတ်သန်းမှုအတွက် နေ့

တကယ့် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

မှန်ပြတင်းတံခါးမှ ကြည့်ရင်း မိုးကိုကို သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ ချလိုက်

မိ၏။ ထိုစဉ်...။

ဝရန်တာမှ ဇင်သူအသံလေးက အခန်းထဲထိ လွင့်ပျံ့လာသည်။

“ကိုကြီး... ဝရန်တာကို လာကြည့်ပါဦး၊ စကားဖြူလေးနှစ်ပွင့် ဒီဝရန်တာဘောင်ပေါ်မှာ လာတင်နေတယ်၊ ဒီအနားမှာ စကားဖြူပင်လည်း မရှိဘဲနဲ့”

မိုးကိုကို ဝရန်တာ ထွက်ကာ စကားဖြူပွင့်လေးနှစ်ပွင့်ကို ကိုင်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ဖြစ်လာ၍ အောက်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။

လွင့်ဝဲကျဆင်းနေသော စကားပွင့်နှစ်ပွင့်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်းမှ ဇင်သူခါးလေးကို သိုင်းဖက်ကာ မရိုးနိုင်သော နှုတ်ခမ်းဖူးလေးဆီ မိုးကိုကို မျက်နှာမူလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သတိမထားမိသည်က အခန်းထဲမှ စိုက်ကြည့်နေသော နာကျင်မှုအပြည့်နှင့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ...။

ထိုသို့ဖြင့်...။

နောက်စက္ကန့်အနည်းငယ်တွင် မြေညီရှိ ကားလမ်းနှင့် ပလက်ဖောင်းအစပ်ပေါ်သို့ စကားဖြူပွင့်လေးနှစ်ပွင့် ခပ်ခွာခွာ ဝဲကျလာသည်။

ညင်သာစွာ ဘာသံမှ မကြားရ။

ဘယ်သူမှလည်း သတိမထားမိပါချေ။

ထိုစဉ်မှာပဲ...။

“ဘုန်း... ခွပ်...။”

“ဘုန်း... ခွပ်...။”

စကားဖြူပွင့်ပေါ်သို့ ထပ်ကျလာသော အရာနှစ်ခု၏ အသံများသည် သွေးပျက်ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

လူတွေ ဝိုင်းအံ့သွားကြသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ နာမည်ကျော် မင်းသားမိုးကိုကိုနှင့် တတ်သစ်စ မော်ဒယ်ဂဲလ်လေးဇင်သူ...။

ပလက်ဖောင်းစပ်နှင့် လမ်းမပေါ်မှာတော့ တဖြည်းဖြည်း မြန်စီးနေသော သွေးကွက်နှစ်ကွက်က သွေးပျက်စရာအတိပင်။

ခုနက ထိုနှစ်ယောက် ရပ်နေခဲ့သည့် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်း၏ ဝရန်တာဆီသို့သာ တစ်ယောက်ယောက် မော့ကြည့်မိပါက...။

ထိုဝရန်တာထက်မှာ ရပ်နေသော အရိပ်ဖြူဖြူ တစ်ခုကို မြင်ရမည်မှာမလွဲပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအရိပ်ဖြူကတော့...။

လောကသည် ဗာယာများစွာဖြင့် မွန်းဝေလှပေစွာ။

